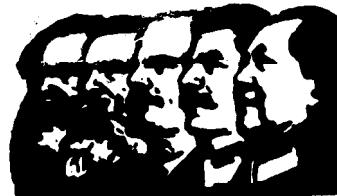

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 363 ΔΡΧ 200

ΠΑΓΚΑΛΟΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΗΜΙΤΗ ΚΑΡΑΤΟΜΕΙ

Ο Πάγκαλος είναι ένας τύπος που εκτελείται αρκετά εύκολα επειδή φροντίζει να απομονώνει τα συγκρουόμενα με τους πάντες.

Αυτό έγινε όταν έχασε την καίρια θέση του υπουργού Εξωτερικών με την προβοκάτσα Οτσαλάν. Αυτό έγινε και τώρα που έχασε και το τελευταίο υπουργικό του καταφύγιο. Έτσι όμως εξηγείται μόνο μια πλευρά της ευκολίας με την οποία καθαιρείται. Η άλλη πλευρά, η κύρια βρίσκεται στο ότι ο Πάγκαλος δεν έχει καταπάθει, όπως και όλα τα άλλα θύματα της συμμορίας Σημίτη-Παπανδρέου-Λαζαρίδη, ποια είναι η πηγή των κτυπημάτων. Έτσι κι αυτός εξοντώνεται δίχως να πληρώνουν πραγματικά οι θύτες του.

Ο Πάγκαλος όταν έχασε το υπουργείο Εξωτερικών από τον Γ. Παπανδρέου με την προβοκάτσια Οτσαλάν ήταν σίγουρος, και το είπε, πως τον έφαγαν οι ΉΠΑ. Από τότε συνέχισε να χτυπάει τον Γ. Παπανδρέου σαν ενδοτικό, χρησιμοποιώντας εθνικιστικά αντιδυτικά επιχειρήματα, πράγμα που καθόλου δεν ενοχλούσε τον Παπανδρέου, αφού έτσι

η Δύση τον εμπιστευόταν παραπέρα και τον καθιστούσε πλήρως θωρακισμένο.

Ο αληθινός φόβος της συμμορίας Σημίτη σε σχέση με τον Πάγκαλο βρισκόταν πάντα στο εσωτερικό μέτωπο. Ένα χτύπημα στον Πάγκαλο δεν έπρεπε να γίνει με τέτοιο τρόπο που αυτός να συσπειρώσει γύρω του τους τουρκοφάγους σοβινιστές που έχουν μεν λουφάξει, αλλά πάντα καιροφυλακτούν για μια ρεβάνς. Όσες φορές ο Πάγκαλος κατηγορούσε τον Γ. Παπανδρέου με εκφράσεις πολύ πιο αιχμηρές απ' όσο αυτές που χρησιμοποίησε στην τελευταία του συνέντευξη δεν πάθαινε τίποτα, γιατί ο Γ. Παπανδρέου δεν μπορούσε να πείσει κανέναν ότι η νέα "ειρηνική" πολιτική του έχει φέρει σε δύσκολη θέση την Τουρκία ή ότι την έχει υποχρεώσει σε κάποιες υποχωρήσεις στο Αιγαίο και την Κύπρο. Ήταν μάλιστα στην Κύπρο που η ρωσόδουλη συμμορία έκανε τις μεγαλύτερες παραχωρήσεις στον τούρκικο σοβινισμό αφήνοντας αναπάντητες τις μεσολαβητικές σφήνες Ανάν-Ντε Σότο περί Συνομοσπονδίας δηλαδή περί διαμελισμού του νησιού.

Η συμμορία χτύπησε λοιπόν τον Πάγκαλο μόλις εξασφάλισε ευνοϊκούς όρους στα παρα-

πάνω ζητήματα. Στο ζήτημα της Κύπρου η συμμορία καλύφθηκε από τους σοβινιστές της Ελλάδας και της Κύπρου όταν πριν λίγες μέρες σε συνάντηση του με τον Κληριδή ο Σημίτης διατύπωσε με σαφήνεια μια θέση κατά της Συνομοσπονδίας. Κυρίως όμως στο ζήτημα του να φέρει σε δύσκολη θέση την Τουρκία η διπλωματία Γ. Παπανδρέου είχε μια πραγματική επιτυχία: Πέτυχε να βάλει κατ' αρχήν την Ευρωπαϊκή Ένωση να συγκρουστεί με την Τουρκία μέσα από την πρόταση του κειμένου της εταιρικής σχέσης έτσι ώστε να βαθύνει το ευρωτουρκικό ρήγμα.

Αυτή η επιτυχία στο δεύτερο ζήτημα συν την κάλυψη στο πρώτο έφεραν σε πλεονεκτική θέση τη συμμορία απέναντι στους σοβινιστές. Ακριβώς για να σηκώσει το ηθικό του σοβινισμού, για να μην περικυκλωθεί και να μην αφήσει τους Γ. Παπανδρέου - Σημίτη να χαρούν έστω και λίγο τη νίκη τους, ο Πάγκαλος βγήκε να αμφισβητήσει τον πρώτο με τον πιο υπαινικτικό τρόπο. Η δήλωσή του στο 'Έθνος της Κυριακής είναι ένας χορός στα δάχτυλα πάνω σε τραπέζι με

συνέχεια στη σελ. 5

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Na ξεσκεπάσουμε το σοσιαλφασισμό Σημίτη

Κάθε επέτειος του Πολυτεχνείου φέρνει τη χώρα πιο κοντά σε ένα νέο φασισμό.

Την ώρα ακριβώς που όλα δείχνουν το θρίαμβο του Πολυτεχνείου, το θρίαμβο της δημοκρατικής ιδεολογίας που η μεγάλη εξέγερση του '73 αντιπροσωπεύει στα μάτια του λαού, την ίδια ώρα το επετειακό Πολυτεχνείο γίνεται το συμβολικό άντρο μιας νέας ασύλληπτα πιο βάρβαρης δικτατορίας, μιας δικτατορίας στο όνομα του λαού.

Φέτος, όπως όλα τα τελευταία χρόνια, είναι όλες οι αποχρώσεις του σοσιαλφασισμού που οργανώνουν τις τελετές της επετείου, ελέγχουν το χώρο, αποδοκιμάζουν ή χειροκροτούν τους καταθέτες των στεφα-

συνέχεια στη σελ. 2

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ
Πανωλεθρία του προδότη Λιακόπουλου
και των πρώην κνιτών σελ.6

Na ξεσκεπάσουμε το σοσιαλφασισμό Σημίτη

συνέχεια από τη σελ. 1

νιών, κυριαρχούν στον περίβολό του, διατυπωνίζουν με μεγάφωνα τη θρησκεία τους που είναι η επαναστατική “βία του λαού”, δηλαδή η βία των ίδιων, ενάντια στους πάντες. Επικεφαλής όλων αυτών ο Περισσός.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που δίπλα στο αγαπημένο Πολυτεχνείο του λαού, στο σύμβολο της Δημοκρατίας, αλλά πολύ πιο ζωντανά και πολύ πιο αποτελεσματικά από αυτό παγιώνεται σαν σύμβολο της νέας δικτατορίας, η αγχόνη της “17 Νοέμβρη”.

Από το αληθινό Πολυτεχνείο του 1973 με σύνθλιψη, αποξήρανση, οξείδωση και άλλες πιο “χημικές” διαδικασίες το νέο καθεστώς έχει συνθέσει έναν αντιδυτικό εθνικοσιαλιστικό μύθο πάνω στον οποίο θα οικοδομήσει ιδεολογικά τη δικτατορία του.

Το μεγαλύτερο κατόρθωμα αυτής της διαδικασίας είναι η εξαφάνιση του καταλυτικού ρόλου του στρατού τόσο στην άσκηση αυτής της δικτατορίας όσο και στη συντριβή της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Σε κάθε επέτειο το τάνκς που γκρεμίζει την Πύλη του Πολυτεχνείου φαίνεται όλο και λιγότερο.

Το Πολυτεχνείο έχει γίνει μια εξέγερση δίχως ουσιαστικό εχθρό αφού ο εχθρός, η Χούντα, δεν έχει κανένα άλλο κοινωνικό υπόβαθρο ύπαρξης πέρα από το να είναι, ένα απλό αμερικάνικο εργαλείο, που, ας σημειωθεί, ποτέ δεν ήταν.

Η Χούντα σύμφωνα με τη σοσιαλφασιστική μυθολογία ήταν μια μειοψηφία “επίσκρων” αξιωματικών. Στην πραγματικότητα ήταν σύσσωμος ο στρατός όλων των αξιωματικών, δηλαδή σύσσωμος ο “κορμός του έθνους” που έκανε τη δικτατορία για λογαριασμό εκείνου του κυρίαρχου τμήματος της πολιτικής αντίδρασης που ήταν σοβινιστικό και ταυτόχρονα εβδομήντη στις ΗΠΑ ένα σύμμαχο και έναν προστάτη στα σοβινιστικά του σχέδια.

Αυτή η δικτατορία του σοβινισμού νικήθηκε επειδή η Αμερική απέτυχε σαν προστάτη του, απέ-

τυχε δηλαδή όχι μόνο να του εξασφαλίσει την προσάρτηση όλης της Κύπρου, αλλά και να αποτρέψει την προσάρτηση του μισού νησιού από τον τούρκικο σοβινισμό.

Όμως ο στρατός σαν τέτοιος δεν νικήθηκε. Ισα – ίσα έγινε ο κύριος φορέας μιας νέας γραμμής και μιας νέας εξουσίας, ακόμα πιο επικίνδυνης από την προηγούμενη. Ο στρατός ξαναβρίσκεται στην πηγή του νέου καθεστώτος που έρχεται στην εξουσία με το σύνθημα της εκδίκησης για την απώλεια της Κύπρου. Εκδίκηση κατά της Τουρκίας και πάνω απ' όλα εκδίκηση κατά των ΗΠΑ.

Το νέο διεθνές κέντρο αυτής της αντίδρασης είναι ο ρώσικος σοσιαλφεριαλισμός. Αυτό το κέντρο είναι χιτλερικό στρατοκρατικό τύπου και ζητάει με πόλεμο και φασισμό την παγκόσμια ηγεμονία, ενώ το παλιό κέντρο ήδη ασκούσε τη δικιά του παγκόσμια ηγεμονία και εξασφάλιζε τη διεθνή αστική δικτατορία με κλασικές “αγγλικές” μεθόδους και που μόνο στην άκρη τους έφταναν στην ανοιχτή πολιτική δικτατορία.

Όπως το παλιό, έτσι και το νέο κέντρο πρέπει να αλώσει τον στρατό και να κυριαρχήσει πάνω του και μάλιστα πρέπει να κυριαρχήσει με ακόμα πιο απόλυτο τρόπο. Δεν επιτρέπεται πια οι έλληνες σοβινιστές να διοικούν το στρατό. Το νέο αφεντικό, η Ρωσία, θέλει να διοικεί η ίδια τους πάντες με τους πράκτορές της. Έτσι λοιπόν ο στρατός πρέπει να κανεύεται από τους κνίτες, τον ΣΥΝ, τον Σημίτη, ενώ ταυτόχρονα πρέπει ο σοβινισμός παντού να εγχειρίζεται (πολιτικά κόμματα, εκκλησία, ίσως αύριο και ο ίδιος ο στρατιωτικός μηχανισμός).

Γι' αυτό το νέο Πολυτεχνείο πρέπει να σβήσει το τάνκς που γκρέμισε την Πύλη του στις 17 Νοέμβρη του 1973. Γιατί αυτό το τάνκς σε λίγο θα είναι ρώσικης και όχι αμερικάνικης προέλευσης, αφού ήδη οι πύραυλοι και τα αντιαεροπορικά συστήματα, αρχίζοντας από τους S-300 έχουν γίνει ρώσικα. Ήδη με τους S-300 η Ρωσία έχει εγκαταστήσει τις δικές της βάσεις στην Κρήτη δίπλα στις αμε-

ρικάνικες.

Ζούμε μια ενδιάμεση περίοδο όπου τουλάχιστον στη μορφή η Ελλάδα παραμένει μια δυτική ευρωπαϊκή χώρα. Όμως από κάτω οι πράκτορες δουλεύουν δαιμόνια. Ανεβαίνουν ταχύτατα στην εξουσία, δημιουργούν προγεφυρώματα που πέφτουν και ξανασηκώνονται, που τα σταθεροποιούν στη συνέχεια για να προχωρήσουν και να στήσουν καινούργια. Έτσι η ευρωπαϊκή δημοκρατική μορφή γίνεται ολοένα και πιο λεπτή, σα μια κρούστα έτοιμη να σπάσει από το φασιστικό χειμάρρο που κυλάει από κάτω.

Η κρούστα αυτή αντί για το τελευταίο αμυντικό οχυρό της δημοκρατίας έχει καταντήσει περισσότερο η κάλυψη της υπόγειας δουλειάς και μπαλώνεται συχνά, όταν διαρρηγούνται, από το ίδιο το χέρι των συνωμοτών. Η κρούστα αυτή γηγεμονεύεται από τη μικρή συμμορία Σημίτη – Λαλιώτη – Γ. Παπανδρέου – Σκανδαλίδη.

Αυτή η συμμορία δεν κάνει μόνο τη μεγάλη καταστροφή να καθαιρεί τον έναν μετά τον άλλον τους αντικίνετες υπουργούς του ΠΑΣΟΚ και να παραδίνει την οικονομία της χώρας στο μονοπάλιο της K.G.B – Κόκκαλη, αλλά πετυχαίνει τον άθλο να δεσμεύει πίσω της και να υποτάσσει στην πολιτική της όλους τους σκόρπιους και αδύναμους φιλοευρωπαίους δημοκράτες, που θα μπορούσαν να αντισταθούν στη φαιοκράτικη επέλαση. Εκείνο που δεν μπορούν να καταλάβουν όλοι αυτοί είναι ότι το μέτωπο αυτής της συμμορίας ενάντια στον σοβινισμό δεν είναι το μέτωπο της δημοκρατίας ενάντια στο σοβινισμό, αλλά το μέτωπο της Ρωσίας ενάντια σ' εκείνους τους σοβινιστές που δεν είναι διατεθειμένοι να βαδίσουν στο πλευρό της τελευταίας ενάντια στη Δύση και να υποταχθούν στο δικό της βηματισμό.

Αυτού του είδους οι τυφλοί δημοκράτες έχουν πάντα πρόθυμα ακολουθήσει τους Ιλιέσκου ενάντια στον Τσαουσέσκου, τους Κοστονίτσα ενάντια στους Μιλόσεβιτς, τους Φάτος Νάνο ενάντια στους Μπερίσα, τους Σημίτιδες ενάντια στους Κουτσόγιωργες και τους

Παπαθεμελήδες. Η Ρωσία δεν υπήρξε ποτέ στον ορίζοντα τους παρά τους S-300, παρά τους Κόκκαλη και Σια, παρά το ψευτοΚΚΕ και τη “17N”.

Το χειρότερο λοιπόν με τούτο εδώ το φετινό Πολυτεχνείο είναι ότι οι ρωσόδουλοι ελέγχουν και το κτίριο, και την πορεία, και τους διαφωνούντες δημοκράτες, και τους φιλελεύθερους ακόμα και τους συντηρητικούς δεξιούς από την ώρα που ο δικός τους Καραμανλής πήρε την ηγεσία και της Ν.Δ. Οι ρωσόδουλοι είναι ταυτόχρονα αρχηγοί και του φασισμού και της δημοκρατίας και των ενδιάμεσων.

Αυτή είναι η αληθινή δυσκολία της στιγμής. Ο μόνος τρόπος για να ξεμπερδέψει κανείς το κουβάρι είναι να αρχίσει από τους φαιοκράτες κατ' αρχήν σαν ψευτοΚΚΕ και σαν “Χρυσή Αυγή” και ύστερα να δει πόσο τους προστατεύει και συνεργάζεται μαζί τους ο Σημίτης.

Υστερά να δει το ρόλο της γέφυρας που παίζουν οι ΣΥΝ και Μπίστης για να χάσουν όλο τον κνίτικο συρφετό μέσα στο ΠΑΣΟΚ με την έγκριση του Σημίτη. Τέλος να δει πώς πίσω από τη μάχη για τις ταυτότητες δουλεύεται η “ορθόδοξη διπλωματία” και πώς πίσω από τη “μάχη για την ειρήνη” δουλεύεται ο στρατηγικός αντιουρκισμός, η δύξη στην σχέσεων Τουρκίας – Ευρώπης, και τελικά ο πιο ακραίος αντιδυτικός ελληνικός σοβινισμός.

Από εδώ φτάνει κανείς στο μεγάλο κριτήριο δημοκρατίας που είναι η σχέση του νέου πολιτικού καθεστώτος με τον ελληνικό μιλιταρισμό. Η κλίκα Σημίτη έχει κάνει το στρατιωτικό τέρας πάνοπλο θυσιάζοντας τα τρισεκατομμύρια μιας οικονομίας που ιδροκοπάει μένοντας διαρκώς πίσω από την υπόλοιπη Ευρώπη. Χώρια η τέλεια γραφειοκρατική διαφθορά και ο θρίαμβος των μεγαλοπαρασίτων, χώρια ο θρίαμβος του καγκεμπίτικου μονοπαλίου Κόκκαλη, χώρια το επίμονο βιομηχανικό σαμποτάζ.

Αν προσέξει κανείς δεν υπάρχει πραγματικό έδαφος για αυταπάτες. Το “καλό” Πολυτεχνείο καταβροχίζεται διαρκώς από το “κακό”. Έχει σχεδόν καταβροχίστει. Μένει ένα σκληρό κόκαλο που είναι η λαϊκή δημοκρατική κουλτούρα του Πολυτεχνείου. Άλλα αυτή κατέβασε στην Κρήτη δίπλα στις αμε-

βες της μαζικής συνείδησης και πρέπει να ανασυρθεί, να καλλιεργηθεί, να καθαριστεί για να ξεπροβάλλει σαν συνειδητό πολιτικό ρεύμα. Αυτή η διαδικασία είναι οδυνηρή και μακρόχρονη, αν και η πρώτη της προύποθεση, το τίμιο λαϊκό κόκμα, η ΟΑΚΚΕ, υπάρχει.

Στην πραγματικότητα η εξέγερση του '73, το αληθινό Πολυτεχνείο, δεν γιγάντωσε απλά μια πλατιά πολιτική κουλτούρα, αλλά γέννησε όλη εκείνη την πολιτική και την οργανωτική σκέψη, που έκανε δυνατή την ύπαρξη σήμερα ενός κόκματος σαν την ΟΑΚΚΕ. Εκείνη την εποχή το έμπειρο πολιτικό κόκμα ήταν μόνο ένα: το ψευτοΚΚΕ. Και ήταν αυτό που σε τελευταία ανάλυση αποκεφάλισε και διαστρέβλωσε ιδεολογικά την εξέγερση. Κάνοντάς όμως αυτό έφτιαξε την νέα κομμουνιστική αντι-ψευτοΚΚΕ

ΠΩΣ ΚΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΣΤΩΝ ΚΝΙΤΩΝ

Το ρωσόδουλο μέτωπο κυριαρχεί στην πολιτική κορυφή αλλά δεν έχει τον ολοκληρωτικό έλεγχο του κράτους τον οποίο μοιράζεται με τους πολιτικούς εκφραστές της φιλοευρωπαϊκής ή της σοβινιστικής αστικής τάξης μέσα στην κυβέρνηση και στους διοικητικούς μηχανισμούς σε όλα τα κλιμάκια της εξουσίας. Για να αποκτήσει μεγαλύτερο έλεγχο πρέπει το κυβερνητικό κόμμα, το ΠΑΣΟΚ, να διαβρωθεί βαθύτερα με τη μεγαλύτερη δυνατή διείσδυση σ' αυτό στελέχών του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Αυτό το έργο το πραγματοποιούν οι Σημίτης-Λαλιώτης-Σκανδαλίδης μέσα από τη λεγόμενη διεύρυνση του ΠΑΣΟΚ, την είσοδο “νέου αίματος” και τον παραμερισμό των “κουρασμένων” παλαιών στελεχών.

Τη στρατηγική του ρωσόδουλου μετώπου την εξυπηρετεί πάντα ένας κεντρισμός που παίρνει ή τη μορφή της “κεντροαριστεράς” ή στην περίπτωση της ΝΔ της “κεντροδεξιάς” και του “μεσαίου χώρου”. Με αυτό τον τρόπο οι ρωσόδουλοι φροντίζουν να εμφανίζονται σαν “κέντρο”, και σε συνεργασία με τις δημοκρατικές φράξεις χτυπούν τους σοβινιστές ενώ με τη συνεργασία των σοβινιστών χτυπούν τους δημοκράτες, ώσπου να εξαντλήσουν, να εκκαθαρίσουν και να αντικαταστήσουν με δικούς τους και τους μεν και τους δε.

Η ΩΡΑ ΤΩΝ “ΙΕΡΟΛΟΧΙΩΝ”

Στα τέλη του Γενάρη αυτού του χρόνου 17 στελέχη από “το χώρο της ανανεωτικής, σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς”, χωρίς πολλές τυμπανοκρουσίες, δήλωσαν την υποστήριξη τους στο Σημίτη για τις βουλευτικές εκλογές με κείμενο στο οποίο τόνιζαν πως: “Είναι φανερό ότι στο εκσυγχρονιστικό εγχείρημα δεν μπορούν να κληθούν οι συντηρητικές δυνάμεις, αλλά ούτε και μια Αριστερά που μένει προσκολλημένη στο παρελθόν” (Ελευθεροτυπία, 31/1/2000). Τότε δεν δόθηκε ιδιαίτερη σημασία, αλλά τα αποτελέσματα φάνηκαν στη νέα κυβέρνηση. Από τους δεκαεπτά, ο Ηλίας Ευθυμιόπουλος πρώην διευθυντής του ελληνικού τμήματος της Greenpeace, είναι υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ, ο Γ. Καλογήρου παλιός κνίτης, που πέρασε στον ΣΥΝ και αποχώρησε από τον ΣΥΝ μετά τις ευρωεκλογές του 1999 είναι γενικός γραμματέας του υπουργείου Ανάπτυξης, ο Γ. Τούντας είναι ειδικός σύμβουλος του υπουργείου Υγείας για την αναμόρφωση του ΕΣΥ και η Μυρσίνη Ζορμπά πρώην στέλεχος της ΕΑΡ είναι ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ. Τίποτα δε γίνεται τυχαία.

Στα μέσα του Αγριούστου ο Σκανδαλίδης δήλωσε ότι πρέπει να παραμεριστεί το “κόμμα της ε-

πετηρίδας” και να βγουν στο προσκήνιο νέα πρόσωπα (Βήμα, 27/8/2000).

Σε άρθρο του περιοδικού *Πολιτικός και Οικονομικός Καθηρέφτης* (Αύγουστος 2000) περιγράφεται το σχέδιο της “διεύρυνσης” με τα νέα πρόσωπα ως εξής: “Το ΠΑΣΟΚ μετά τους εκσυγχρονιστές, τους “λοχαγούς” και άλλες κομματικές βαθμίδες αποκτά και τους “Ιερολοχίτες”. Πρόκειται για περίπου 240 άτομα της απολύτου εμπιστούντης του Πρωθυπουργού, τα περισσότερα απ’ αυτά είναι προσωπικοί του φίλοι από το Πανεπιστήμιο, ή διανοούμενοι, στη συντροφιά των οποίων ως γνωστόν ο πρωθυπουργός αρέσκεται και δεν έχουν σχέση με το κόμμα... Το άτυπο αυτό σάμα των 240, θα διαιρεθεί σε υποομάδες, έξι τον αριθμό, και η κάθε μία θα ασχοληθεί με τη δική της θεματική ενότητα.

Σε όλο αυτό το εγχείρημα οι προερχόμενοι από το ΠΑΣΟΚ δείχνουν να περιορίζονται πλέον αισθητά. Στις “σαραντάδες” αυτές εκτός των καθαρόαιμων “πασόκων” θα συμμετάσχουν πανεπιστημιακοί τεχνοκράτες, οι οποίοι χωρίς να έχουν οργανική σχέση με το ΠΑΣΟΚ μέχρι σήμερα, έχουν στηρίξει το εκσυγχρονιστικό ρεύμα και προσωπικά τον κ. Σημίτη. Τέτοια πρόσωπα είναι οι κ. Τσουκαλάς, Τήνιος Μουζέλης, Παπαδημητρίου.

Μια δεύτερη κατηγορία, αποτελείται από μέλη των διαφόρων κινήσεων και δικτύων της αριστεράς, που προεκλογικά και μετεκλογικά μπήκαν σε τροχιά συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ κι ορισμένοι απ’ αυτούς οι κ. Ευθυμιόπουλος, Τούντας, Καλογήρου ανέλαβαν και θέσεις στον κρατικό μηχανισμό...” (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Για να γίνει δυνατή η υλοποίηση αυτού του σχεδίου οργανώθηκαν θεματικές συνδιασκέψεις στα πλαίσια της προετοιμασίας του επόμενου συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ όπου είναι προσκαλεσμένα τα στελέχη της πρώτης και δεύτερης κατηγορίας που θα αποτελέσουν τους “ιερολοχίτες” και θα αναλάβουν ανά ομάδες τη δική τους “θεματική ενότητα”. Ο εισοδημός φαίνεται ότι θα γίνει και απ’ έξω και από μέσα. Κάποιοι θα παραμείνουν για καιρό εξωτερικοί, μη-κομματικοί παράγοντες που θα αποτελούν τη γέφυρα μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ και είναι χαρακτηριστικό ότι από τους υπουργοποιημένους αρκετοί αρνούνται να εκδώσουν ταυτότητα μέλους του ΠΑΣΟΚ. Κάποιοι άλλοι όπως αναφέρει το Βήμα της Κυριακής (10/9/2000) “θα δεχθούν προτάσεις να ενταχθούν επισήμως στο ΠΑΣΟΚ και να λάβουν μέρος μάλιστα και στο συνέδριο του”.

Το ρωσόδουλο μέτωπο είχε για πολύ καιρό δουλέψει αυτό το σχέδιο. Δημιουργούσε σταδιακά τις δεξαμενές των “ιερολοχιτών” μέ-

σα από “τις κινήσεις και τα δίκτυα της αριστεράς”, δηλ. τον γνωστό ΟΠΕΚ (Όμιλο Προβληματισμού για τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας) ο οποίος ιδρύθηκε το 1990 με ιδρυτικά στελέχη τους Βερελή, Ροζάκη, Πανταγιά, Παπούλια, το “Δίκτυο Διαλόγου και Παρέμβασης για την Κεντροαριστερά” που ιδρύθηκε το 1996 από στελέχη που αποχώρησαν από το ψευτοΚΚΕ και στη συνέχεια από τον ΣΥΝ, την “Πρωτοβουλία Πολιτών” όπου βρίσκονται οι Τούντας, Καλογήρου, Ευθυμιόπουλος, την “Ενωση Πολιτών - Παρέμβαση” με τον Ν. Μουζέλη. Νέα είσοδος είναι αυτή της ΑΕΚΑ του Μπίστη. Η ΑΕΚΑ, το Δίκτυο και η Πρωτοβουλία αποφάσισαν να διοργανώσουν εκδήλωση σε μία επίδειξη συντονισμού των κινήσεών τους με θέμα τις εργασιακές σχέσεις και ομιλητή τον υπουργό Εργασίας Γιαννίτση (Έθνος, 19/11/2000). Βέβαια οι ρωσόδουλοι δεν θέλουν σώνει και καλά όλοι αυτοί οι άνθρωποι να είναι δικοί τους και κνίτες. Μέσα σε όλους αυτούς τους χώρους υπάρχουν πραγματικοί δημοκράτες, π.χ. ο Μουζέλης που λειτουργούν σαν κάλυψη για το κοπάδι των εισοδιστών κυρίων για να μην αντιδράσει το παλιό στελέχικό απαράτ του ΠΑΣΟΚ.

ΟΙ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ “ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΩΝ”

Η επιχείρηση “διεύρυνση” είχε διάφορα στάδια. Πρώτο στάδιο ήταν η εκκαθάριση ή η αποδυνάμωση από το Σημίτη όλων των κυβερνητικών στελεχών που έδωσαν μάχες με τα “κινήματα” των ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και τα νίκησαν. Ο Σημίτης έδιωξε από την κυβέρνηση τους Τζουμάκα-Ρωμαίο επειδή γελοιοποίησαν τους αγρότες του Παπτάκη, τον Αρσένη επειδή χτύπησε την ηγεμονία του σοσιαλφασισμού στην παιδεία με από την κατάργηση της επετηρίδας, καθαίρεσε από υπουργό Εσωτερικών τον Παπαδόπουλο επειδή αποδυνάμωσε τους μηχανισμούς του σοσιαλφασισμού στα χωρά με το σχέδιο “Καποδίστριας”, έδιωξε τον Γιαννόπουλο φανατικό υποστρικτή όλων των προηγούμενων σ’ αυτές τις μάχες, έστειλε τη Διαμαντοπούλου στην Ευρώπη και τους αφελείς φιλελεύθερους. Στο πεδίο της μάχης έπεσε τελευταία και ο γενικά αντικνίτης και αόμματος “στρατηγός” του εκσυγχρονισμού, ο Τσουκάτος που ανέβασε τον Σημίτη στην εξουσία συσπειρώντας τους ευρωπαϊστές. Έτσι ο Σημίτης “έφαγε τα παιδιά του” και άνοιξε ο δρόμος για την υλοποίηση της διεύρυνσης ή αλλιώς της “επανίδρυσης” του ΠΑΣΟΚ. Όμως υπάρχουν ακόμα αντιστάσεις, αφού δεν είναι τόσο εύκολο το “παλιό” ΠΑΣΟΚ να παραδώσει την εξουσία ήσυχα και αθόρυβα σ’ ένα εξωτερικό και καινούριο ΠΑΣΟΚ. Το αποτέλεσμα είναι η επιχείρηση της “διεύρυνσης” να έχει παγώσει προς το παρόν.

σει, όπως και ο Γιαννόπουλος πριν από αυτόν, να ανοίξει μέτωπα με τους πάντες με αποτέλεσμα να είναι εύκολα τρωτός. Ένα γεγονός που επιδεινώσει τη θέση του πρέπει να είναι και η πρόσφατη σύμπλευσή του με τη Γιάννα Αγγελοπούλου για την οργάνωση της Ολυμπιάδας του 2004. Στη θέση του ήταν να επιβεβαιωθούν οι “καλές σχέσεις” Ακη – Σημίτη. Ο Τσοχατζόπουλος αν και δεν είναι ρωσόδουλος δουλεύει τη ρωσόφιλη γραμμή μέσα στους εθνικιστές. Στο ίδιο μήκος κύματος ήταν και η συνέντευξη του Σκανδαλίδη στο Βήμα της Κυριακής (19/11/2000) όπου κάλυψε απόλυτα τον Τσοχατζόπουλο και υποστήριξε την κριτική του για το άνοιγμα προς τα αριστερά, ενώ ανέφερε ότι ο ίδιος έχει κάνει πολύ πιο σκληρή κριτική στην κυβέρνηση. Φαίνεται ότι ο Τσοχατζόπουλος χτυπάει τον Σημίτη για να εκτονώσει και να συσπειρώσει αυτός όλες τις αντισημιτικές αντιστάσεις της βάσης.

Ο Σκανδαλίδης δήλωσε επίσης ότι σαφώς και θα μπορούσε να υπάρξει κάποια προοπτική συνεργασίας με τον Κωστόπουλο, αλλά όχι με τον σκληρό πυρήνα του ψευτοΚΚΕ. Φαίνεται ότι οι τελευταίες διαγραφές του ψευτοΚΚΕ (Ντρέκος, Μαντζουράνης, Κωστόπουλος, Θεωνάς) έγιναν για να υπάρχει ένα ρεύμα προερχόμενο από τα σπλάχνα του ψευτοΚΚΕ που να αποτελεί γέφυρα προς το ΣΥΝ και το ΠΑΣΟΚ. Ακριβώς όπως το αναφέρει ο Σκανδαλίδης δεν υπάρχουν περιθώρια για να δεχτε

ΠΕΤΡΟΛΑ

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΕΔΑΦΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Μεγάλο πλήγμα για τους σαμποταριστές η αφίσσα και η προκήρυξη-καταγγελία της ΟΑΚΚΕ

Mετά την αφισοκόλληση της ΟΑΚΚΕ για το ζήτημα της Πετρόλα και τους τραμπουκισμούς του ψευτοΚΚΕ και ορισμένων μελών της “Επιτροπής ενάντια στην επέκταση της Πετρόλα”, για τα οποία είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο, η οργάνωσή μας μοιρασε στην Ελευσίνα την προκήρυξη που δημοσιεύουμε παρακάτω στο πίσω μέρος της οποίας είχαμε φωτοτυπήσει σε σμίκρυνση την αφίσα μας. Επίσης κολλήσαμε ξανά στους δρόμους της Ελευσίνας τις αφίσες μας που είχαν καλυφθεί από τους σοσιαλφασίστες.

Η ουσία της επίθεσης αυτής βρίσκεται στο γεγονός ότι ο σοσιαλφασισμός σηκώνει το βάρβαρο χέρι του να τραμπουκίσει σε βάρος

των μελών της ΟΑΚΚΕ που υπερασπίζουν την υπόθεση της βιομηχανίας στη χώρα μας και αυτό γίνεται για πρώτη φορά στο Θριάσιο. Γιατί η ΟΑΚΚΕ είναι η μοναδική οργάνωση που έβαλε ανοιχτά αυτό το ζήτημα όχι μόνο στο Θριάσιο αλλά και σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Είναι γεγονός ότι για πρώτη φορά γίνεται μια τέτοια επίθεση ενάντια της, παρόλο που στο ζήτημα της υπεράσπισης της βιομηχανίας η ΟΑΚΚΕ έχει πάει σε μια σειρά από εργοστάσια ανά την Ελλάδα που είτε προσπαθούν το καθεστώς ή η Γκρίνπις να τα κλείσουν, είτε κλείνουν. Αυτό λοιπόν το ζήτημα της επίθεσης απόκτησε έτσι μια τεράστια σημασία. Γιατί αν με την επίθεση αυτή το μαύρο μέτωπο

των κατεδαφιστών νικούσε και δεν υπήρχε απάντηση τότε θα ήταν πια δύσκολο να στέκονταν μέσα στην Ελευσίνα ο ποιαδήποτε φωνή που ζητούσε όχι μόνο τον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα σαν ένα τεράστιο ζήτημα για όλη την βιομηχανία του Θριάσιου, αλλά και ο ποιαδήποτε άλλη φωνή είναι ενάντια στο κλείσιμο των μεγάλων εργοστασίων που υπάρχουν σε αυτό και που είναι ο απώτερος στόχος του σοσιαλφασισμού. Έπρεπε λοιπόν η επίθεση να έχει και την κατάλληλη απάντηση. Έτσι η ΟΑΚΚΕ μοίρασε εκαποντάδες προκηρύξεις μέσα στην πόλη καταγγέλλοντάς την και κολλώντας πάλι την αφίσα που προκάλεσε τον τρόμο και την λυσσασμένη επίθεση των μελών της “Επιτροπής”.

Αυτό που έγινε σαφές από τις αντιδράσεις των κατοίκων που έπαιρναν την προκήρυξη και την διάβαζαν είναι ότι οι κάτοικοι θέλουν γενικά τη βιομηχανία στην περιοχή τους αλλά και την επέκταση και τον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα, εφόσον αυτή η επέκταση όχι μόνο δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας, αλλά και μειώνει τουλάχιστον σε ότι αφορά την ίδια την Πετρόλα- δραστικά τη μόλυνση που προκαλείται στην ευρύτερη περιοχή. Πολλοί άνθρωποι ιδιαίτερα νέοι μας είπαν ότι συμφωνούν με την ΟΑΚΚΕ. Πραγματικά η αφίσα έπαιξε ένα ρόλο καταλύτη και ξύπνησε τις συνειδήσεις. Πολλοί άνθρωποι είπαν για την ΟΑΚΚΕ: “Επιτέλους μια φωνή που λεει τα πράγματα με το όνομά της”. Με λίγα

λόγια η θέση της αφίσας επιβεβαίωσε αυτό που οι μάζες πίστευαν, δίχως να το μπορούν και να τολμούν να το διατυπώσουν. Η αφίσα έκανε δύο πράγματα: Διατύπωσε το αυτονότο και έσπασε την τρομοκρατία στην Ελευσίνα.

Αυτή τη φορά οι σοσιαλφασίστες δεν τόλμησαν να κάνουν οτιδήποτε ενάντια στο μοίρασμα της προκήρυξης και το κόλλημα της αφίσας. Αυτό είναι χαρακτηριστικό δείγμα της αδυναμίας στην οποία βρίσκονται, αλλά ταυτόχρονα και της δύναμης που έχουν μέσα στο λαό οι δυνάμεις της πρόδου που θέλουν να γίνει ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα και να μην κλείσουν τα εργοστάσια της περιοχής.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Την περασμένη Κυριακή (29/10) η οργάνωση μας κόλλησε την αφίσα που δημοσιεύουμε στην πίσω πλευρά στην πόλη της Ελευσίνας.

Όταν φτάσαμε στην παραλία της πόλης που κυκλοφορούσε εκείνη την ώρα ελάχιστος κόσμος, μας επιτέθηκε το μέλος του ψευτοΚΚΕ και γνωστός Χοραζάντης με βρισιές και απειλές ότι αν δεν φύγουμε μέσα σε μια ώρα θα φέρει ανθρώπους του να μας πετάξουν στη θάλασσα. Προσπάθησε έτσι να εμποδίσει την αφισοκόλληση και την ενημέρωση του κόσμου. Εμείς συνεχίσαμε την αφισοκόλληση. Αυτός αφού μάζεψε ακόμη τρεις της κλίκας του, ανάμεσα τους κι έναν οικολόγο, μας σταμάτησαν λίγο παραπάνω με φωνές και βρισιές του τύπου “προβοκάτορες”, “άνθρωποι του Λάτση” κ.α. χωρίς να έχουν κανένα επιχείρημα ενάντια στα τόσα που έβαζε η αφίσα. Όταν είδαν ότι δεν υποχωρούσαμε και άρχιζε να μαζεύεται κόσμος υποχώρησαν. Εμείς συνεχίσαμε και ολοκληρώσαμε την αφισοκόλληση. Αφού είχαμε πια φύγει, μας κάλυψαν τις αφίσες μια προς μια κολλώντας από πάνω αφίσες του λεγόμενου ΚΚΕ και από κάτω αφίσες της “Επιτροπής ενάντια στην επέκταση της Πετρόλα”. Απόδειξαν δηλ. πόσο πολύ φοβούνται την αλήθεια που ξεσκεπάζει τα δικά τους ψέματα. Έτσι αποφασίσαμε να σας ενημερώσουμε μ’ αυτή την προκήρυξη.

Ο εκσυγχρονισμός και η επέκταση της Πετρόλα είναι αναγκαίος για να ζήσει αυτή η βιομηχανία. Και όχι μόνο δεν θα προσθέσει ρύπανση αλλά θα τη μικρύνει επειδή θα χρησιμοποιηθεί φυσικό αέριο και στη νέα και στην παλιά μονάδα.

Παντού όπου οι κατεδαφιστές της βιομηχανίας έκλεισαν τα εργοστάσια πρώτα εμπόδισαν λυσσασμένα τις επενδύσεις και τον εκσυγχρονισμό τους όπως στα Λιπάσματα Δραπετσώνας, στην Πειραιώς, στον Κηφισό και

αλλού. Στη θέση των εργοστασίων βρίσκονται τώρα κινηματογράφοι, νάϊτ κλαμπ, μαγαζιά και κτίρια υπουργείων. Έτσι σχεδιάζουν να κάνουν και δω τάχα για την “υγεία του λαού”. Το λεγόμενο ΚΚΕ και ο ΣΥΝ κλείνουν το ένα μετά το άλλο τα εργοστάσια της βαριάς βιομηχανίας πάντα μ’ ένα “επιχείρημα”: ότι όποιος την υπερασπίζεται είναι “πράκτορας του κεφάλαιου”. Αυτοί αναλαμβάνουν να προετοιμάσουν το έδαφος για τους Σημίτη-Λαλιώτη και το αγαπημένο τους βιομηχανοκτόνο Ε’ τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Το κεφάλαιο, κάθε κεφάλαιο θέλει να βγάζει κέρδη. Αυτό όμως δεν μπορεί να το πετύχει χωρίς, και ανεξάρτητα από τη θέλησή του, να αναπτύσσει τις παραγωγικές δυνάμεις, την τεχνολογία. Οι εργάτες θέλουν αυτές τις δυνάμεις όσο πιο αναπτυγμένες και συγκεντρωμένες γίνονται για να τις βάλουν στην υπηρεσία τους και όχι για να τις καταστρέψουν. Αυτό το έκαναν μόνο οι Λουδιστές στην Αγγλία στις αρχές του 20ου αιώνα που έσπαγαν τις μηχανές για να εκδικηθούν για την ανεργία τους. Από τότε κανένα εργατικό κίνημα και κανένας σοβαρός, πολιτισμένος άνθρωπος δεν επανέλαβε αυτή την καταστροφική τακτική. Οι εργάτες διεκδίκησαν αυξήσεις, καλύτερες συνθήκες ζωής, έκαναν επαναστάσεις για να βάλουν τις μηχανές να δουλέψουν προς άφορος όλης της κοινωνίας αλλά δεν τις γκρέμιζαν. Ανέπτυσσαν την ταξική πάλη μέσα από την ανάπτυξη της βιομηχανίας. Χωρίς βιομηχανία δεν υπάρχει εργατική τάξη, και κυρίως δεν υπάρχει πάλη ενάντια στο αφεντικό. Οι κατεδαφιστές των εργοστασίων δεν είναι Λουδιστές που στο κάτω-κάτω ήταν βασανισμένοι εργάτες. Αυτοί μισούν τους εργάτες και εκφράζουν τα συμφέροντα των πιο παρασιτικών κομματικών και κρατικών γραφειοκρατιών και τα συμφέροντα του κεφαλαίου που είναι δεμένο με

αυτές. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να ρίξουν την Ελλάδα στο μεσαίωνα. Όποιος στ’ αλήθεια θέλει να τα βάλει με τα μονοπάλια, τον Λάτση και κάθε Λάτση πρέπει να υπερασπίζεται τους εργάτες, τους νεκροθάφτες του κεφαλαίου, και όχι τους νεκροθάφτες των παραγωγικών δυνάμεων και των εργοστασίων. Η “Επιτροπή ενάντια στην επέκταση της Πετρόλα” κάνει το δεύτερο. Αν πράγματι η Πετρόλα μόλυνε και αφού πρώτα γινόταν κίνημα ενάντια της για να πάρει τα πιο σύγχρονα μέτρα αντιρρύπανσης και δεν το έκανε, τότε ναι θα έπρεπε να κλείσει. Αλλά εδώ δεν συμβαίνει αυτό. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο. Η επέκταση της Πετρόλα θα μειώσει τη ρύπανση. Γι’ αυτό και οι άνθρωποι της επιτροπής αρνούνται: α) να πάρουν την περιβαλλοντολογική μελέτη της επέκτασης και να την πάνε σε όποιον εγκυρό ειδικό θέλουν όπως τους προτείνει το σωματείο των εργοστασίου και β) να δεχτούν την τοποθέτηση στο δημαρχείο οργάνων μέτρησης της ρύπανσης των εργοστασίου. Αλλά η “Επιτροπή ενάντια στην επέκταση” εμποδίζει κάθε διάλογο πάνω στα επιστημονικά ζητήματα γιατί της αρέσει το σκοτάδι. Γι’ αυτό θέλουν να εξαφανίσουν την αντίθετη φωνή γιατί αν ο κόσμος αρχίσει να συζητάει, να ψάχνει, στο τέλος θα βρει την αλήθεια και η δημαργώγια τους θα αποκαλυφθεί. Το δίκιο και η αλήθεια δεν απαγορεύουν το διάλογο αλλά επιβεβαιώνονται μέσα από αυτόν. Τον επιδιώκουν όσο πιο πλατύ, ανοιχτό και βαθύ μπορεί να γίνει. Εδώ αντίθετα, μια δράκα τραμπούκων που θεωρεί την Ελευσίνα ιδιοκτησία της, τρομοκρατεί το λαό και θέλει να απαγορεύει κάθε συζήτηση για την Πετρόλα. Πότε επιβλήθηκε δικτατορία σ’ αυτή την πόλη, και ποιος θα την ανεχτεί;

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΗΜΙΤΗ ΚΑΡΑΤΟΜΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

κρυστάλλινα ποτήρια. Ποτέ τόσο βαρύς χορευτής δεν υπήρξε τόσο επιδέξιος. Ίσα που υπαινίχθηκε ότι ο Γ. Παπανδρέου δεν έχει μελετήσει ιστορία. Κι όμως καρατομήθηκε πριν καλά-καλά κατέβει από το τραπέζι με μια ανακοίνωση του Ρέππα υπαγορευμένη από τον ίδιο τον Σημίτη που έλεγε τα εξής: “Ένας υπουργός δεν μπορεί ούτε να αντιδικεί δημοσίως με την κυβέρνηση, ούτε να χρησιμοποιεί απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς για τους συναδέλφους του, ούτε να διαφωνεί και να μην παραιτείται. Ο κ. Θεόδωρος Πάγκαλος παρέλειψε τα αυτονότα. Ο κ. Θ. Πάγκαλος παύει από σήμερα να είναι υπουργός Πολιτισμού”.

Κάθε στέλεχος του ΠΑΣΟΚ μπορεί να μιλάει απαξιωτικά για όλους τους συναδέλφους του, όμως πρέπει όλοι να μάθουν ότι από αυτόν τον κανόνα εξαιρείται η Αγία Τριάδα Σημίτη-Γ. Παπανδρέου-Λαλιώτη, και μερικοί παρακατιανοί άγιοι του “στενού πυρήνα”, όπως ο Σκανδαλίδης και ο Αυγερινός. Όσο η συμ-

μορία ισχυροποιείται στα πράγματα τόσο επιδεικνύει τον αυταρχισμό της. Ο ευγενικός κύριος καθηγητής είναι ένα ασύληπτο φασιστάκι που θα καταπλήξει στο μέλλον πολλούς οπαδούς του. Πάντως με το να παρέμβει τόσο ωμά ο ίδιος ο Σημίτης, φρόντισε να μην εκθέσει καθόλου τον Γ. Παπανδρέου που ετοιμάζεται για τη διαδοχή και δεν πρέπει τα χέρια του να λερωθούν από τώρα με αίμα. Η δική του αγιούσνη πρέπει να παραμείνει ανέπαφη.

Ο Πάγκαλος παρόλη την πολιτική του τύφλα αντέδρασε με κάποιο σθένος. Κατάγγειλε τον Σημίτη ότι πάει να υποτάξει το ΠΑΣΟΚ και ουσιαστικά του κήρυξε τον πόλεμο. Είναι αλήθεια ότι έχουν μαζευτεί πια αρκετά πτώματα στο υπόγειο, ιδιαίτερα από το λόχο των στελεχών που έφεραν το Σημίτη στην εξουσία, και είναι επίσης γεγονός ότι η αχαριστία προκαλεί το πιο λογικό μίσος. Όσο λοιπόν και να μην ξέρουν τα θύματα το κίνητρο του εγκλήματος, ξέρουν τα εγκλήματα και αργά ή γρήγορα θα συσπειρωθούν εναντίον του. Το ζήτημα είναι ποιος θα ηγηθεί. Εδώ φαίνεται πολύ

σκοτεινός και ύποπτος ο ρόλος του Τσοχατζόπουλου που μάλλον έχει αναλάβει την εκπρόσωπη των θυμάτων για να τα προδώσει στη συνέχεια. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ ο Πάγκαλος τον αναγνώρισε σαν ηγέτη του εσωτερικού αντιπολιτευτικού ρεύματος, ο ίδιος ο Τσοχατζόπουλος ουσιαστικά κάλυψε τον Σημίτη αφού του αναγνώρισε πολιτικά το δικαίωμα της καθαίρεσης του Πάγκαλου.

Με λίγα λόγια μπορεί κανείς να περιμένει την αυξανόμενη αποσύνθεση του ΠΑΣΟΚ και την οργή ενάντια στην πολιτική συμμορία, αλλά δύσκολα την καθαίρεσή της από τα μέσα. Γεγονός πάντως είναι ότι η πραγματική πολιτική διαμάχη δεν διεξάγεται πια ανάμεσα στα δύο μεγάλα, αλλά μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα. Αυτό την κάνει πιο υποχθόνια, αλλά ταυτόχρονα πιο βαθιά και κυρίως πιο ανταγωνιστική. Το πολιτικό καθεστώς μπορεί να παίζει με τέχνη μέσα σε αυτές τις αντιθέσεις αλλά από την άλλη η θέση του είναι πάντα εύθραστη, καθώς τα μέτωπα της πάλης είναι πολύ εκτεταμένα και πολύπλοκα.

ΠΩΣ ΚΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΣΟΚ

ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΣΤΩΝ ΚΝΙΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 3

στε να μπορέσει να διατηρήσει τουλάχιστον την εποπτεία στα ΜΜΕ. Άλλα η απαίτηση για “ανεξάρτητο ΕΡΣ” που προβαλλόταν απ’ όλα τα κόμματα ήταν πολύ ισχυρή και με το νέο νομοσχέδιο ο Ρέππας θα χάσει και αυτές τις εξουσίες που είχε διατηρήσει οι οπίσεις περνούν όλες πλέον σ’ ένα ΕΡΣ το οποίο θα διαφέρει από το προηγούμενο στη συγκρότησή του ως εξής: Στο προηγούμενο ΕΡΣ αντιπροσωπεύονταν αναλογικά με τη δύναμη τους τα κόμματα του Κοινοβουλίου.

Η συγκρότηση αυτού του ΕΡΣ θα αποφασίζεται από τη διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής με πλειοψηφία 4/5. Αυτό σημαίνει ότι το ΕΡΣ θα συγκροτείται από μία πλειοψηφία που θα καθορίζεται κάθε φορά από το ΠΑΣΟΚ κι ένα κόμμα της αντιπολίτευσης το οποίο μπορεί να είναι είτε η ΝΔ, είτε ο ΣΥΝ, είτε το ψευτοΚΚΕ. Δηλαδή αδυνατίζει ο ρυθμιστικός ρόλος του δεύτερου μεγαλύτερου κόμματος, της ΝΔ, και αυξάνεται

η δύναμη του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ, που αποκτούν μεγαλύτερη εξουσία με μικρότερη κοινοβουλευτική δύναμη! Αυτή η φόρμουλα φαίνεται ότι θα εφαρμοστεί σε όλες τις ανεξάρτητες διοικητικές αρχές και υποστηρίχτηκε από τον ΣΥΝ, ενώ ο φιλορόδος Καραμανλής υποτίμησε συνειδητά το θέμα, και ουσιαστικά δεν αντέδρασε.

Ο Ρέππας τελικά σε μία τλευταία γραμμή αντίστασης διατήρησε ένα μέρος της εξουσίας του για την έκδοση αδειών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών. Στην περίπτωση που δεν εκδόσει ο υπουργός την άδεια μέσα σε 30 μέρες η εξουσία περνά αυτόματα στο ΕΡΣ. Αυτή τη ρύθμιση τη χτύπησε σύσσωμη η αντιπολίτευση και είναι αμφίβολο πόσο θα κρατήσει.

Με αυτό τον τρόπο στο διοικητικό επίπεδο ετοιμάζεται βασικά η συγκρότηση ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ, ενώ η ΝΔ θα πρέπει να μπει σε δεύτερο πλάνο όσο δεν έχει εκκαθαριστεί σε ικανοποιητικό βαθμό. Ο Καραμανλής για την ώρα κάνει ότι μπορεί για να σπρώξει τον Σουφλιά στο ΠΑΣΟΚ και να αποκλείσει κάθε σκέψη επι-

στροφής του, ενώ στην αντίθετη κατεύθυνση προσπαθεί να κάμψει τις αντιστάσεις που προβάλουν Μητσοτάκης-Μπακογιάννη για την επιστροφή Σαμαρά. Ταυτόχρονα ο ΣΥΝ έχει καταφέρει να απορροφήσει το ΔΗΚΚΙ. Πρόσφατα αποφάσισαν συνεργασία στα θέματα της διαπλοκής, και στη συνέχεια το ΔΗΚΚΙ απεύθυνε κάλεσμα ενότητας για τη δημιουργία μετώπου σε όλα τα κόμματα της “αριστεράς”, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΝΑΡ και ΑΚΟΑ.

Το ρωσόδουλο μέτωπο κινείται ταχύτατα ενώ δίνει κάθε φορά κι από ένα δωράκι στους φιλελεύθερους για να τους καθησυχάξει, αφού έχει ήδη καταφέρει να αποδυναμώσει τους σοβινιστές.

Όμως όλο αυτό το έκτρωμα που ετοιμάζεται θα συναντά αντιστάσεις, και θα εκτίθεται όλο και περισσότερο. Είναι κυριολεκτικά γεμάτο αντιφάσεις. Είναι μια σούπα στην οποία κινούνται άνετα οι πράκτορες της Ρωσίας. Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο όσο δεν έχει συγκροτηθεί απέναντι τους ένας κάπως ισχυρός πολιτικά συνειδητά αντικυρίτικος πολιτικός πόλος.

Η εταιρική σχέση ΕΕ-Τουρκίας Επιτυχία της ρώσικης διπλωματίας

Η πρόταση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να βάλει στο κείμενο της Εταιρικής Σχέσης Ε.Ε - Τουρκίας όλα όσα αφορούν τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και το Κυπριακό επιβεβαίνει όσα διαπιστώναμε πριν ένα χρόνο όταν γινόταν δεκτή η συμφωνία του Ελσίνσκι. Γράφαμε τότε ότι η συμφωνία αυτή επρόκειτο να οξύνει τις σχέσεις Ε.Ε. και Τουρκίας ευνοώντας αφόνταστα τα σχέδια της Ρωσίας και της αφοσιωμένης σε αυτήν κυβέρνησης Σημίτη-Γ.Παπανδρέου.

Αυτό γίνεται σήμερα. Την ώρα που η κυβέρνηση Σημίτη βελτιώνει σε δευτερεύοντα ζητήματα τις σχέσεις της με την Τουρκία οξύνει τις σχέσεις της δεύτερης με την Ε.Ένωση ενώ επιχειρεί να τις οξύνει και με το ΝΑΤΟ. Στο βάθος πρόκειται και για μια βαθιά οξύνση και των ελληνοτουρκικών σχέσεων αποδεικνύοντας πόσο υποκριτική είναι η πολιτική “ειρήνης” του Γ. Παπανδρέου.

Αυτή είναι η γενική ταχτική της ρωσόδουλης ελληνικής διπλωματίας στα Βαλκάνια, “φιλικές” διμερείς σχέσεις, οξύνση των σχέσεων όλων των “φιλικών χωρών” με τη Δύση.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η στάση αυτής της διπλωματίας-αράχνης απέναντι στη Δημ. της Μακεδονίας. Η κλίκα Σημίτη - Γ.Παπανδρέου την αγκαλιάζει με πάθος και ταυτόχρονα φροντίζει-με πρόσχημα το όνομα-να εμποδίσει την οικονομική βοήθεια και τους πολιτικούς δεσμούς της Ε.Ένωσης και των ΗΠΑ με την χώρα αυτή. Αντίστοιχα κάνουν με την Αλβανία δηλ. καλούν τη Δύση να επεμβαίνει στην Αλβανία υπέρ μιας πλευράς (της πλευράς Φάτος Νάνο) και να χτυπάει την άλλη που είναι στο βάθος η πιο φιλική προς τη Δύση.

ΟΙ KINEZOI ΕΛΕΓΧΟΥΝ ΤΟ INTERNET

Οι νέες διατάξεις των κινέζων σοσιαλφασιστών σχετικά με τη χρήση του Ιντερνετ έχουν σα σκοπό να εμποδίσουν κάθε δημοκρατική έκφραση και κάθε πληροφορία που θα μπορούσε να συγκρουστεί με το απάνθρωπο, φασιστικό καθεστώς της χώρας.

Οι διατάξεις, που δημοσιεύτηκαν στη “Λαϊκή Ήμερησία”, γράφει η Εξουσία στις 8-11, “προβλέπουν ότι οι ιστοσελίδες που δεν ανήκουν σε κρατικά μέσα ενημέρωσης πρέπει να παίρνουν την έγκριση του Γραφείου Πληροφόρησης του Κρατικού Συμβουλίου προτού δημοσιεύσουν ειδήσεις. Επίσης, δεν μπορούν να μεταδίδουν δικές τους ειδήσεις, αλλά οφείλουν να υπογράφουν συμβόλαια με κρατικούς οργανισμούς μέσων ενημέρωσης προκειμένου να χρησιμοποιήσουν το περιεχόμενό τους και να αναφέρουν την πηγή των άρ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

✓ Πανωλεθρία του προδότη Λιακόπουλου και των πρώην κνιτών

✓ Συσπείρωση γύρω από τον ΕΡΓΑΣ για τη μάχη ενάντια στην ΕΣΑΚ

Τα αποτελέσματα των εκλογών στο Συνδικάτο Μετάλλου αποτελούν μια νίκη πάνω απ' όλα για τον ΕΡΓΑΣ. Δεν υπήρξε άνθρωπος της Ζώνης τις πρώτες πρωινές ώρες της Παρασκευής 17 Νοέμβρη όταν τελείωσε η καταμέτρηση που να μην αναγνωρίσει αυτό το γεγονός. Η λυσσασμένη επίθεση που είχε δεχτεί ο ΕΡΓΑΣ από το καλυμμένο ψηφοδέλτιο του ΣΥΝ (ΑΣΕΚ) κύρια κάτω από την καθοδήγηση του προδότη Λιακόπουλου με στόχο τη διάσπαση και την αποδυνάμωσή του ήταν το πιο χαρακτηριστικό σε όλους φαινόμενο αυτής της αναμέτρησης. Εννοείται ότι η κλίκα αυτή δεν ο μόνος αντίπαλος του ΕΡΓΑΣ.

Έτσι κι αλλιώς η ΕΣΑΚ συνέχιζε τον κηρυγμένο από χρόνια πόλεμο κατά του ΕΡΓΑΣ ενώ και η ΠΑΣΚΕ διέδιδε την "εκτίμηση" ότι ο ΕΡΓΑΣ έχει χάσει τη βάση του στο λιμάνι από το πλατύ κατέβασμα της ΑΣΕΚ, και ότι θα συντρίβει παίρνοντας μία έδρα. Αυτή η "εκτίμηση" ήταν μια εφεύρεση του Λιακόπουλου στα πλαίσια ενός ασφαλίτικου τύπου ψυχολογικού πόλεμου που αυτός οργάνωσε όλο αυτό το διάστημα κατά του ΕΡΓΑΣ.

Αυτή η "εκτίμηση" συνοδεύοταν από την ταυτόχρονη "εκτίμηση" ότι η ΑΣΕΚ θα έπαιρνε το λιγότερο 6 έδρες. Η κλίκα αυτή ανακοίνωνε σε κάθε προκήρυξή της ότι στόχος της ήταν να πάρει την πλειοψηφία του Συνδικάτου. Αυτή η τακτική είναι η γνωστή τακτική των αστικών κομμάτων που ανακοινώνουν ότι θα ανεβούν οπωδήποτε στην εξουσία επίτηδες για να σύρουν πίσω τους όλους αυτούς που θέλουν να προσκολληθούν στη νέα εξουσία, δηλαδή σε αυτούς που ακολουθούν το ρεύμα της νίκης. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είχαν βέβαια προβλέψει και την απώλεια από την ΕΣΑΚ του μονοπάλιου της εξουσίας αφού μόνο έτσι θα μπορούσαν να την πάρουν οι ίδιοι.

Το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν μια βρεγμένη σανίδα γι' αυτούς που τελικά είχαν καταφέρει να πείσουν και τη βάση τους και τον εαυτό τους για τον επερχόμενο θρίαμβο.

Καταγράφουμε στον παρακάτω πίνακα τα αποτελέσματα συγκριτικά με τις προηγούμενες εκλογές του 1998. Σημειώνουμε ότι η ΑΣΕΚ είχε μέσα της τον ανεξάρτητο Πολίτη ο οποίος μόνος του 1998 είχε πάρει 307 ψήφους. Είναι κυρίως η σύγκριση με τους ψήφους του Πολίτη το 1998 που συντρίβει την ΑΣΕΚ.

Ακόμα περισσότερο αυτή η σύγκριση συντρίβει τον ίδιο το Λιακόπουλο καθώς δεν υπάρχουν ουσιαστικά ψήφοι για να του αποδοθούν. Είναι σε όλους φανερό ότι η διαφορά των 115 ψήφων από εκείνους του Πολίτη οφείλονται στους ψήφους του εργολάβου Καλογερίδη που υποστήριξε με όλη του τη δύναμη το συνδιασμό του ΣΥΝ και σε ψήφους του πρώην πρόεδρου του Σωματείου και πρώην στελέχους της ΕΣΑΚ Καραγιανάκη που εμφανίζοταν σαν ο "κράχτης" του συνδιασμού.

Τι αποδείχτηκε λοιπόν σ' αυτές τις εκλογές;

Αποδείχτηκε ότι οι φαινομενικοί ενδιάμεσοι ανάμεσα στα δύο πραγματικά ανταγωνιστικά στρατόπεδα, δηλαδή ανάμεσα σε εκείνο της ΕΣΑΚ και εκείνο του ΕΡΓΑΣ δεν μπορούν να έχουν αληθινή δύναμη σ' αυτό το συνδικάτο. Λέμε "φαινομενικοί ενδιάμεσοι" γιατί η ΑΣΕΚ ήταν στην ουσία της μια άλλη έκδοση, η λάϊτ έκδοση της ΕΣΑΚ, όπως γενικά ο ΣΥΝ είναι η λάϊτ έκδοση του ψευτοΚΚΕ. Αυτοί οι κρυμμένοι παλιοί κνίτες και οι

νέοι προδότες, που βγήκαν ξαφνικά και απατεωνίστικα σαν το καινούργιο, στηρίχθηκαν κυριολεκτικά στον αιφνιδιασμό, αλλά αποκαλύφθηκαν από τον ΕΡΓΑΣ με ένα σφυροκόπημα πέντε προκηρύξεων μέσα σε δύο μήνες και με μια ασταμάτητη ζωντανή προπαγάνδα. Οι αντιφάσεις τους, οπότε και η ασυνέπειά τους, ήρθαν στην επιφάνεια όπως και η σχέση τους με την εργοδοσία. Ιδιαίτερα οι δύο τελευταίες προκηρύξεις του ΕΡΓΑΣ μέσα στις εκλογές (την τελευταία δημοσιεύουμε παρακάτω), ήταν το πιο μεγάλο πλήγμα για την ΑΣΕΚ και τον Λιακόπουλο.

Μπορεί βέβαια κανείς να αντιτείνει στην παραπάνω διαπίστωση μας περί ενδιάμεσων ότι η ΠΑΣΚΕ αν και ενδιάμεση επιβίωσε και μάλιστα ανέβηκε.

Όμως για την ΠΑΣΚΕ της Ζώνης ισχύουν δύο πράγματα. Το ένα ότι είναι σε όλους φανερό ότι η διαφορά των 115 ψήφων από εκείνους του Πολίτη οφείλονται στους ψήφους του εργολάβου Καλογερίδη που υποστήριξε με όλη του τη δύναμη το συνδιασμό του ΣΥΝ και σε ψήφους του πρώην πρόεδρου του Σωματείου και πρώην στελέχους της ΕΣΑΚ Καραγιανάκη που εμφανίζοταν σαν ο "κράχτης" του συνδιασμού.

Το δεύτερο σημείο για την ΠΑΣΚΕ είναι ότι τους ψήφους της δεν τους παίρνει από την εσωτερική συνδικαλιστική της πάλη στη Ζώνη. Τους παίρνει σαν ΠΑΣΟΚ που κάνει ρουσφέτια στο κεντρικό ή τοπικό επίπεδο του κομματικού μηχανισμού αλλά και ψήφους που παίρνει από εργάτες εκτός Ζώνης όπως η ΕΣΑΚ.

Εννοείται πάντως ότι ούτε η ενδιάμεσότητα της ΠΑΣΚΕ είναι αιώνια. Αν η Ζώνη απελευθερωθεί από την ΕΣΑΚ, θα απελευθερωθεί και από κάθε συνδικαλιστικό εργοδότη.

Σε κάθε περίπτωση ωστόσο ο μεγάλος κίνδυνος ήταν σ' αυτές τις εκλογές η σταθεροποίηση και ανάπτυξη ενός άλλου ψευτοΚΚΕ στη θέση του ψευτοΚΚΕ και πλέον της ΕΡΓΑΣ. Μπορεί να φανταστεί κανείς ότι θα σήμαινε το παιχνίδι της εναλλαγής ΕΣΑΚ – ΑΣΕΚ

στη διοίκηση για το κίνημα της Ζώνης. Κυρίως πόσο επικίνδυνο θα ήταν αυτό άμεσα για την άλωση της ΠΑΣΚΕ από τον ΣΥΝ και την ενδυνάμωση της γραμμής του ΣΥΝ στο Συνδικάτο Μετάλλου και στον Πειραιά γενικότερα.

Στην πραγματικότητα η απόπειρα αυτή του ΣΥΝ κατέρρευσε από δύο πλευρές. Η μια πλευρά, η κύρια, ήταν αυτή του ΕΡΓΑΣ που αποκάλυψε κύρια με τη μάχη των μητρώων πάνω στις εκλογές ότι Καραγιανάκης και Λιακόπουλος δεν ήθελαν αληθινή σύγκρουση με την ΕΣΑΚ, αλλά ουσιαστική συνύπαρξη κάτω από τη δική τους ηγεμονία. Η δευτερεύουσα πλευρά ήταν η ίδια η ΕΣΑΚ του Μετάλλου που ενώ αρχικά συμφιλιώθηκε, στη συνέχεια συγκρούστηκε με την ΑΣΕΚ παραβαίνοντας την κεντρική από τα πάνω γραμμή που της συνιστούσε αποδοχή της ΑΣΕΚ και ήπια αντιπαράθεση μαζί της.

Αυτή η διαμάχη, που ήταν στο βάθος μια εσωτερική διαμάχη στα πλαίσια του σοσιαλφασισμού, αλλά και στα πλαίσια του ίδιου του ψευτοΚΚΕ, εκδηλώθηκε ανοιχτά στο Ριζοσπάστη με δύο άρθρα.

Σε ένα βασικό ανυπόγραφο άρθρο μισής σελίδας, ο Ριζοσπάστης της Κυριακής 12 Νοέμβρη ασχολήθηκε συστηματικά με τον ΕΡΓΑΣ, τον προσδιόρισε σαν εφοπλιστικό εξάρτημα, και σαν κύριο εχθρό της Ζώνης και της ΕΣΑΚ, ενώ άφησε σχεδόν εντελώς στο απυρόβλητο την ΑΣΕΚ και την ΠΑΣΚΕ.

Τη μέρα που τελείωναν οι εκλογές Πέμπτη 16 Νοέμβρη απαντάει ο Πουντίδης στο Ριζοσπάστη με ενυπόγραφο άρθρο του στο οποίο ρίχνει κύρια πυρά στην ΑΣΕΚ και την ΠΑΣΚΕ παρ' όλο το χτύπημα που δίνει και στον "αντιΚΚΕ – ΕΡΓΑΣ".

Η εξήγηση αυτής της εσωτερικής διαμάχης είναι υλική και ιδεολογική.

Η κλίκα του Πουντίδη στη Ζώνη έχει πολύχρονα παγιωμένα υλικά συμφέροντα. Μια δράση 30-50 ανθρώπων έχει εξασφαλίσει εκτός από συνδικαλιστική εξουσία σχεδόν μόνιμη και άνετη δουλειά μέσα από τον έλεγχο ορισμένων τμημάτων της εργοδοσίας. Η μόνιμη δουλειά στη Ζώνη με μεροκάματα (συν υπερωρίες) βρίσκονται ανάμεσα στις

35.000-50.000 δρχ. την ημέρα αποτελεί μία πολύ προνομιακή θέση την ώρα που ο μέσος εργάτης της Ζώνης κάνει 50-80 μεροκάματα το χρόνο. Αυτός ο κνίτικος μηχανισμός λοιπόν δεν έχει καμία διάθεση να μοιραστεί αυτά τα ζωτικά προνόμια με νέους παρείσακτους συγκυρίαρχους.

Από την άλλη μεριά η κλίκα Πουντίδη και η ΕΣΑΚίτικη βάση που αυτή έχει γαλουχήσει, αρνείται να δεχτεί στο ιδεολογικό επίπεδο μια συγκυρίαρχη οχι μόνο με τον ΣΥΝ αλλά κυρίως με το ΠΑΣΟΚ. Ότι ο ΣΥΝ της Ζώνης είναι ένας δίαιλος προς το ΠΑΣΟΚ έγινε σαφές από δλες τις διακηρύξεις και προκηρύξεις της ΑΣΕΚ στις οποίες αυτή η τελευταία κατηγορούσε την ΕΣΑΚ ότι έκανε "στείρα αντικυβερνητική πολιτική".

Η καθοδήγηση του Περισσού, που ήδη ετοιμάζει τη βάση της για νέες γέφυρες με τον ΣΥΝ, και στρατηγικά με το ΠΑΣΟΚ, έπρεπε να κατασκεύασε γοργά στη Ζώνη τη νέα κατάσταση όπως σωστά είχαμε εκτιμήσει στα άρματα μας, αλλά εκτός από υλικά, τόσο ιδεολογικά όσο και πολιτικά ο συνδικαλιστικός της στρατός δεν μπορούσε να κάνει μια τέτοια απότομη στροφή. Γιατί για χρόνια το ψευτοΚΚΕ δούλευε την αντιΠΑΣΟΚ γραμμή χάρη στην οποία πραγματοποιούσε τις εσωτερικές εκκαθαρίσεις του ΠΑΣΟΚ για λογαριασμό της κλίκας Σημίτη.

Το ψευτοΚΚΕ έχει τεράστιο πολιτικό πρόβλημα κάθε φορά που βάζει το στρατό του να κάνει ανοιχτά μ

στο Συνδικάτο της Ζώνης, όπου από μια στιγμή και πέρα οι σοσιαλφασίστες της κλίκας Πουντίδη άρχισαν να συγκρούονται με τους σοσιαλφασίστες Καραγιαννάκη - Λιακόπουλο αρνούμενοι την γραμμή της ουσιαστικής συγκυβέρνησης μαζί τους και ζητώντας όλη την πίτα για τους ίδιους.

Έτσι οι καιροσκόποι της ΑΣΕΚ βρέθηκαν στην πιο τραγική κατάσταση που μπορούν να βρεθούν κεντριστές. Βρέθηκαν ανάμεσα σε δύο πυρά.

Τους χτυπούσαν όχι μόνο οι τοξικοί τους εχθροί, δηλαδή το συνειδητό προλεταριακό απόσπασμα του ΕΡΓΑΣ, αλλά και οι στρατηγικοί ταξικοί και πολιτικο-ιδεολογικοί σύμμαχοί τους της ΕΣΑΚ που στάθηκαν τόσο αγνώμονες για την αυτοθυσιακή

προστασία που οι Καραγιαννάκης-Λιακόπουλος τους πρόσφεραν στο ζήτημα των μητρώων.

Από την άλλη ούτε η ΠΑΣΚΕ έσπευσε να τους βοηθήσει γιατί ταπεινόθηκε και ρεζίλευτηκε εξαιτίας τους όταν βγήκε μπροστά και μετά υποχρεώθηκε να αναδιπλωθεί στο ζήτημα των μητρώων, όταν δηλαδή έμεινε μόνη της με τον ΕΡΓΑΣ δίχως να έχει τα κότσια του ΕΡΓΑΣ. Χώρια από αυτά όλοι ήταν οργισμένοι με αυτό τον όγκο αλαζονείας που επεδείκνυε ξαφνικά αυτή η συμβιβασμένη με την ΕΣΑΚ νέα μικρή ομάδα των συνδικαλιστικών "μαιτρών".

Κανένας λοιπόν δεν τους λυπήθηκε στην καταθλιπτική μονάξιά τους στη μακριά νύχτα των αποτελεσμάτων. Ήδη έχουν αρχίσει οι εσωτερικές συγκρούσεις

και η αποσύνθεση τους. Το υχοδιωκτικό συτό κατασκεύασμα είναι εξαιρετικά απίθανο να επιβιώσει, τουλάχιστον κάτω από την πολιτική γηγεμονία του ΣΥΝ.

Όμως ο πόλεμος δεν κρίθηκε ακόμα. Αυτή ήταν μόνο μια μάχη. Παρά το συντριπτικό αυτό χτύπημα δεν είναι εύκολο οι κεντριστές να πεθάνουν όσο δεν ολοκληρώνεται και δεν βαθαίνει η πολιτική πάλη με την ΕΣΑΚ και βέβαια με τους ίδιους. Το ζήτημα τώρα ήταν να αντέξει ο ΕΡΓΑΣ. Αμέσως μετά είναι η οργάνωση της μεγάλης πορείας του για την συντριβή της κλίκας Πουντίδη αλλά και για την ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης της Ζώνης μέσα από το δυνάμωμα της ΟΑΚΚίτικης δουλειάς.

Σε ότι αφορά την κλίκα Πουντίδη αυτή μπορεί να επιβίωσε

στις εκλογές αλλά είναι βαθιά τραυματισμένη ιδεολογικά και συνδικαλιστικά. Η απώλεια της μιας έδρας την κάνει πια οριακά κυρίαρχη στο λιμάνι, ενώ το χειρότερο που έπαθε είναι ότι τώρα μπήκε από τον ΕΡΓΑΣ στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα του Συνδικάτου Ζώνης, ένα σύνθημα που έχει τεράστια απήχηση στη βάση των εργατών της Ζώνης και το οποίο ξεκεπάζει ταυτόχρονα και την ΑΣΕΚ που το αρνείται. Το σύνθημα του "Συνδικάτου της Ζώνης" φανέρωσε ακόμα πιο καθαρά και έκανε ανυπόφορη στους εργάτες την μόνιμη νοθεία της ΕΣΑΚ να φέρνει εκατοντάδες άσχετους να ψηφίζουν για να πνίγουν τη θέληση ενός ολόκληρου συνδικάτου. Το πόση ακριβώς είναι αυτή η "νόμιμη" και μόνιμη νοθεία θα

το μάθουμε όταν τους πάρουμε τα μητρώα ή έστω όταν θα γίνει το Συνδικάτο Ζώνης, αλλά ο πωσδήποτε ξεπερνάει τις 4-5 έδρες.

Στην πραγματικότητα η λύση βρίσκεται πολύ πιο κοντά από όσο δείχνουν αυτοί εδώ οι εκλογικοί συσχετισμοί. Ένα οργανωτικό δυνάμωμα του ΕΡΓΑΣ που με τον αέρα της νίκης και της αναγνώρισης είναι τώρα δυνατό θα φέρει γρήγορα μια νέα κατάσταση. Η Ζώνη έχει αρχίσει να καταλαβαίνει το σαμποτάζ των σοσιαλφασιστών και την ορθότητα της γραμμής του ΕΡΓΑΣ για μέτωπο με τους εφοπλιστές ενάντια στην κυβέρνηση των ρωσόδουλων σαμποταριστών ώστε να έρθουν τα πλοία στη Ζώνη.

Η τελευταία προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ στην προεκλογική περίοδο

ΜΟΝΟ Ο ΕΡΓΑΣ ΔΥΝΑΜΗ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΤΗΣ ΑΣΕΚ

Συνάδελφοι,

Επειδή ο πόλεμος ανακοινώσεων σ' αυτές τις εκλογές δεν έχει προηγούμενο, απ' όλες τις παρατάξεις, δεν είχαμε σκοπό να ξαναμοιράσουμε αλλά μας αναγκάζει η κακοήθεια και η διαστρέβλωση των θέσεων μας να τοποθετηθούμε ξανά για να βάλουμε μερικά πράγματα στη θέση τους.

Ο ΕΡΓΑΣ πάντα μιλάει ανοιχτά και ίσια χωρίς περιστροφές και μισόλογα και όλοι καταλαβαίνουν τι θέλει να πει. Μας κατηγορούν και ο Πουντίδης και ο Λιακόπουλος-Καραγιαννάκης ότι είμαστε φιλοεφοπλιστές και αντεργάτες. Εμείς θα ξαναθυμίσουμε τη θέση μας και καλούμε όλους τους συνάδελφους να μας πουν αν είναι υπέρ της Ζώνης ή όχι αυτές οι θέσεις.

Γράφαμε στο πρόγραμμά μας: Πιστεύουμε ότι οι εφοπλιστές δεν είναι εχθροί της Ζώνης αλλά πελάτες της. Αυτοί όπου βρουν πιο φθηνά, καλά και γρήγορα για τις δουλειές τους, εκεί θα πάνε όπως στο φινάλε κάνει ο καθένας που έχει κάτι για επισκευή και ψάχνει για συνεργείο. Εμείς οι εργάτες της Ζώνης που είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να τη σώσουμε πρέπει να συζητήσουμε μαζί τους και να δούμε τι θέλουν για να φέρουν τα βαπτόρια τους στη Ζώνη. Είμαστε διατεθειμένοι να τους βοηθήσουμε απέναντι σε προβλήματα που τυχόν τους δημιουργεί το κράτος και ο Ο.Δ.Π. Εμείς θέλουμε από αυτούς ένα πράγμα: Να σέβονται τις συμβάσεις μας και να τηρούν τις συμφωνίες τους με τους εργολάβους, δηλαδή να πληρώνουν για να πληρωνόμαστε κι εμείς.

Νομίζουμε ότι αυτό είναι καθαρό και δεν σηκώνει παρεμπημείς.

Εκτός από ελάχιστους κνίτες του Πουντίδη όλοι οι συνάδελφοι που μας μίλησαν γι' αυτή τη θέση συμφώνησαν μαζί μας.

Γιατί μόνον άνθρωποι που πιθανώς έχουν εξασφαλίσει από άλλού τη ζωή τους και το μέλλον τους δεν θέλουν να έρχονται καράβια για επισκευή στο Πέραμα. Αυτό όμως που μας προκαλεί τη μεγαλύτερη θλίψη αλλά και απδία είναι το επίπεδο και ο χαρακτήρας αυτών που τηγούνται της ΑΣΕΚ και γράφουν τις ανακοινώσεις της.

Ο Λιακόπουλος πριν ένα χρόνο όταν ακόμα ήταν αρχηγός του ΕΡΓΑΣ έγραψε τα εξής στο Νο 1 φυλλάδιο μας: «Ο κάθε εφοπλιστής Έλληνας ή ξένος για να φέρει τα καράβια του στο Πέραμα πρέπει να έχει συμφέρον. Πρέπει δηλαδή το Πέραμα να του προσφέρει μεγαλύτερα πλεονεκτήματα είτε στο κόστος, είτε στην ταχύτητα, είτε στην ποιότητα από άλλες ναυπηγοεπισκευαστικές βάσεις του εξωτερικού». Και παρακάτω: «Αυτοί είναι οι πελάτες μας και αν θέλουμε να σταθούμε σ' αυτόν το διεθνή ανταγωνισμό πρέπει να παράγουμε φθηνότερα, καλύτερα και γρηγορότερα».

Τώρα γράφει τα ακριβώς αντίθετα: «Ο εφοπλισμός ένα και μοναδικό έχει κίνητρο: Το κέρδος και μάλιστα το πιο βράχιμο που υπάρχει... Μόνο πάνω σ' αυτό μπορεί να κάνετε το μέτωπο σας. Δηλαδή, να τους δώσετε εσείς φθηνό εργατικό κρέας και να δώσουν αυτοί σε όλο τον κλάδο αίμα και εξαθλίωση». Αυτά λέει σήμερα κι εμάς μας κατηγοράει ότι είμαστε φιλοεφοπλιστές.

Σ' ότι αφορά το κόστος γράφει τώρα στην εφημερίδα της ΑΣΕΚ: «Ο αυτοαποκαλούμενος ΕΡΓΑΣ χωρίς καμία μελέτη έχει τη "θεωρία" πως τη Ζώνη την κλείνει το μεγάλο κόστος...».

Πέρσι έγραψε ο ίδιος στο φυλλάδιο του ΕΡΓΑΣ τα εξής: «Παρά τα χαμηλά μεροκάματα η επισκευή στο Πέραμα έχει υψηλό κόστος σε σχέση με τους ανταγωνιστές μας. Αυτή είναι η βασική αιτία της παρατεταμένης κρίσης».

Αυτός είναι ο Λιακόπουλος ο οποίος ή όταν τα έγραψε δεν τα πίστευε ή δεν πιστεύει αυτά που λέει τώρα. Σε κάθε περίπτωση είναι ανυπόληπτος.

Τώρα μας κατηγοράει ότι θέλουμε την πτώση του μεροκάματου για να πέσει το κόστος. Εμείς κάναμε σαφές τι εννοούμε λέγοντας πτώση του κόστους: **Επιδοτήσεις και εκσυγχρονισμό**, και όχι χαμηλότερο μεροκάματο.

Και ένα γεγονός που δείχνει τον καιροσκοπικό χαρακτήρα της ΑΣΕΚ. Ενώ κατηγορούν και σωστά τον Πουντίδη και την ΕΣΑΚ για ανήθικους λασπολόγους γράφουν στη χθεσινή τους ανακοίνωση για κάποιον που ήταν απεργοστάστης στην Πύλο κι έλεγε ότι είναι στη Μάλτα. Ο συνάδελφος αυτός (του οποίου το όνομα μας το είπαν κι εμάς προχθές) το αδίκημα το διέπραξε κατά τα λεγόμενα τους πριν πολλά χρόνια και το ήξεραν. Όταν τώρα τελευταία και πριν πάει στον Πουντίδη υπόγραψε την ιδρυτική τους προκήρυξη δεν ήταν απεργοστάστης; Όταν ο Αλέκος Πολίτης στην Επιτροπή των Ηλεκτροσυγκολλητών βγήκε και τον υποστήριξε ανοιχτά δεν ήταν απεργοστάστης;

Προσέξτε συνάδελφοι, ένα πονηρό που κάνει η ΑΣΕΚ. Ο Πουντίδης τους κατηγορεί γι' αυτό που έγραψε στο Καλογερίδη. Αυτοί τι κάνουν; Του απαντούν ως εξής: «Δεν θα απαντήσουμε σ' αυτή τη φτηνή λασπολογία...». Και μιλάνε παρακάτω για οκτάρωρα, υποψήφιους δημοτικών εκλογών, χρηματοδότες, απεργοστάστες, καταχραστές και Μπιρμπίληδες. Η κοινή λογική λέει: «Όταν κάποιος σε κατηγορήσει για κάτι, απαντάς με τα επιχειρήματα σου ότι δεν είσαι αυτό που σε κατηγορούν». Όταν αρχίζεις να απαριθμίζεις τα στραβά αυ

Ο ΣΕΡΒΙΚΟΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ

Οι εξελίξεις ρέουσαι τη σκηνοθετημένη επανάσταση

Η αυτοαποκαλούμενη επανάσταση του Βελιγραδίου έφτασε να έχει οπαδούς μέσα σε δημοκρατικούς κύκλους σε όλη την Ευρώπη και στη χώρα μας. Δυστυχώς σ' αυτό το σοβαρό λάθος έπεσαν και οι "Ιοί" της Ελευθεροτυπίας σε άρθρο τους εκείνων των ημερών όταν έφτασαν να παραλληλίσουν την αλλαγή στη Σερβία με τον Οκτώβρη του 1917 γράφοντας: "...η οκτωβριανή επανάσταση του Βελιγραδίου δεν υπήρξε καθόλου περισσότερο "πραξικόπημα" απ' ότι η (εξίσου επιτελικά σχεδιασμένη) μακρινή πρόγονος της στην Πετρούπολη και τη Μόσχα του 1917" (Ελευθεροτυπία, 14/10). Είναι δυνατό να φανταστεί κανείς τον αρχηγό του ρώσικου στρατού το 1917 να λεει ότι η επανάσταση εκείνη ήταν έκφραση της λαϊκής θέλησης και μπορούσε η ρώσικη επανάσταση να είναι κάτω από τις ευλογίες του ρώσου ορθόδοξου πατριάρχη; Ασφαλώς όχι. Όλοι αυτοί ήθελαν να δουν τους μπολσεβίκους κρεμασμένους και προσπάθησαν λυσσασμένα να το πετύχουν. Κι όμως ο αρχηγός του σέρβικου στρατού στρατηγός Πάβκοβιτς συναντήθηκε στο Βελιγράδι στις 18 Οκτώβρη με το σέρβο ορθόδοξο πατριάρχη Παύλο και συγχάρηκαν ο ένας τον άλλο για τον εξαιρετικό ρόλο που έπαιξαν στη μετάβαση εξουσίας στη Σερβία. Ο Πάβκοβιτς είπε στον πατριάρχη: "Εγώ προσωπικά, όπως και οι συνάδελφοι μου, γνωρίζαμε ποια ήταν η θέληση του λαού. Δεν διστάσαμε ούτε για μια στιγμή να σεβαστούμε τη λαϊκή θέληση. Αυτό ήταν το πεπρωμένο του έθνους, του κράτους και του στρατού" (RFE/RL – Ράδιο Ελεύθερη Ευρώπη / Ράδιο Ελευθερία, 24/10/2000, vol. 4, no 79). Το ρεύμα των δημοκρατών διανοούμενων που σήμερα ακολουθεί γενικά τον ρώσο πράχτορα Γ. Παπανδρέου στην εξωτερική του πολιτική σε συμμαχία με την κλίκα Μπίστη του ΣΥΝ θα βρεθεί σύντομα μπροστά σε πολύ μεγάλες εκπλήξεις και απογοητεύσεις.

Αυτό που έγινε στη Σερβία προχέτες ήταν ένα παλατιανό πραξικόπημα οργανωμένο μέσα από τα χειμερινά ανάκτορα και καθοδηγημένο από το Κρεμλίνο με φόντο πολιτικά καθυστερημένες μάζες και τυχοδιώκτες αστούς σαν τον Τζίντζιτς που έδωσαν την δημοκρατική επίφαση. Ο τελευταίος συμμάχησε συνειδητά με τη Ρωσία για να ρίξει τον Μιλόσεβιτς πιστεύοντας ότι αργότερα θα οδηγούσε σταδιακά τη Σερβία προς τη Δύση. Από τις αρχές του 2000 ο ρωσόφιλος Βουκ Ντράσκοβιτς, που κατέβηκε στις εκλογές χωριστά από την αντιπολίτευση αλλά χάθηκε στη μεταβατική κυβέρνηση Κοστούνιτσα, πηγαίνονταν στη Μόσχα. Στις 29 Μάη αντιπροσωπεία στελεχών της αντιπολίτευσης με επικεφαλής τον Ντράσκοβιτς βρίσκεται στη Μόσχα προσκεκλημένη από το "Για-

μπλόκο" του Γιαβλίνσκι. Το Γιαμπλόκο είναι ένας κυριολεκτικά ρώσικος ΣΥΝ. Γράφει ο Ριζοσπάστης στις 30/5/00: "Σύμφωνα με το Ιντερφάξ, στην ίδια αντιπροσωπεία ήταν ο Ζόραν Τζίντζιτς της λεγόμενης Συμμαχίας για την Αλλαγή(και πρόεδρος του Δημοκρατικού Κόμματος) και ο Βόγισλαβ Κοστούνιτσα, πρόεδρος του Δημοκρατικού Κόμματος της Σερβίας(DSS). Οι τρεις άνδρες συναντήθηκαν με το Ρώσο υφυπουργό Εξωτερικών Αλεξάντρ Αβντέγιεφ και άλλους αξιωματούχους της ρώσικης διπλωματίας.

Μετά το τέλος της συνάντησης, το ρώσικο υπουργείο Εξωτερικών, με ανακοίνωση του κάλεσε την κυβέρνηση Μιλόσεβιτς να επιτρέψει την επαναλειτουργία του τηλεοπτικού σταθμού "Studio B" της αντιπολίτευσης, αλλά επανέλαβε την πάγια θέση της Μόσχας περί διατήρησης σταθερότητας στην ΟΔ Γιουγκοσλαβίας και περί επίλυσης όλων των προβλημάτων μέσα από συνταγματικές διαδικασίες και δημιουργικό διάλογο".

Η Ρωσία δεν μπορούσε να ρίξει τη σοβινιστική φράξια Μιλόσεβιτς χωρίς τον τυχοδιώκτη φιλοδυτικό Τζίντζιτς. Όμως στην ηγεσία της χώρας έπρεπε να είναι ένας σκληρός Κοστούνιτσα. Αυτός σαν εκφραστής του πιο ρωσόφιλου κομματιού της αστικής τάξης έπρεπε να εξασφαλίσει ότι θα πέσει η φράξια Μιλόσεβιτς αλλά όχι το καθεστώς που τον στήριξε όλα αυτά τα χρόνια και μετά τον πρόδωσε. Γι' αυτό ο Κοστούνιτσα στήριξε την προσωρινή του εξουσία στη συμμαχία με το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Μαυροβουνίου (αρχηγός του ένας άλλος Τζίντζιτς) πιστό σύμμαχο του αντίστοιχου σέρβικου κόμματος του Μιλόσεβιτς. Μεταβατικός πρωθυπουργός ορίστηκε ο άνθρωπος του Μιλόσεβιτς Μ.Μίνιτς ενώ η σέρβικη κυβέρνηση και το Κοινοβούλιο εξακολούθουν να ελέγχονται από το Σοσιαλιστικό Κόμμα Σερβίας και το Κόμμα της Γιουγκοσλαβικής Αριστεράς. Η πάλη έχει τώρα μεταφερθεί στους κόλπους της αντιπολίτευσης με το Δημοκρατικό Κόμμα του Ζ. Τζίντζιτς να ζητάει τον εκδημοκρατισμό και την αποπομπή των ανθρώπων του Μιλόσεβιτς, ιδιαίτερα του υπουργού Άμυνας και του αρχηγού των σέρβικων μυστικών υπηρεσιών, που ο Κοστούνιτσα διατηρεί στις θέσεις τους. Αυτή η σύγκρουση θα συνεχιστεί και θα ενταθεί γιατί προετοιμάζεται και το φάγωμα των Τζίντζιτς σε συμμαχία με τους ανθρώπους του Μιλόσεβιτς που θα ζητούν εκδίκηση. Όπως όλοι οι ρωσόδουλοι ο Κοστούνιτσα παίζει το ακαταμάχητο παιχνίδι του κεντρισμού ανάμεσα στους σοβινιστές και τους δυτικούς της Σερβία.

Στο μεταξύ ο Κοστούνιτσα παίζει θέατρο απέναντι στη Δύση όπως η δήλωση του για την αντιπολίτευση με επικεφαλής τον Ντράσκοβιτς βρίσκεται στη Μόσχα προσκεκλημένη από το "Για-

μπλόκο" του Γιαβλίνσκι. Το Γιαμπλόκο είναι ένας κυριολεκτικά ρώσικος ΣΥΝ. Γράφει ο Ριζοσπάστης στις 30/5/00: "Σύμφωνα με το Ιντερφάξ, στην ίδια αντιπροσωπεία ήταν ο Ζόραν Τζίντζιτς της λεγόμενης Συμμαχίας για την Αλλαγή(και πρόεδρος του Δημοκρατικού Κόμματος) και ο Βόγισλαβ Κοστούνιτσα, πρόεδρος του Δημοκρατικού Κόμματος της Σερβίας(DSS). Οι τρεις άνδρες συναντήθηκαν με το Ρώσο υφυπουργό Εξωτερικών Αλεξάντρ Αβντέγιεφ και άλλους αξιωματούχους της ρώσικης διπλωματίας.

Ληγψη της ευθύνης των σέρβικων εγκλημάτων στο Κόσοβο που γρήγορα τα εξίσωσε με εκείνα της αντιπολίτευσης πλευράς αιθωρώνοντας ουσιαστικά το σέρβικο φασισμό. Αλλά πως ανέλαβε την ευθύνη, σαν εκπρόσωπος ποιου καθεστώτος, ποιας Σερβίας; Ποιος αληθινά δημοκρατικός ήγετης θα έπαιρνε πάνω του την ευθύνη των σέρβικων σφαγών; Θα κατάγγελνε αυτές τις σφαγές, θα τις αποκάλυψε, θα ξεσκέπαξε τους υπεύθυνους και θα τους οδηγούσε στο Διεθνές Δικαστήριο ή έστω σε σέρβικο δικαστήριο και θα στιγμάτιζε αυτή την ιστορική περίοδο σαν μια περίοδο φασισμού και σκοτιδιού για τη Σερβία. Αλλά ο Κοστούνιτσα είναι γέννημα θρέμμα της Μεγάλης Σερβίας και του φιλορωσισμού. "Θέλω να αρνηθώ τις αναρίθμητες φήμες που ακούστηκαν σήμερα ότι ο άνθρωπος που ανεβαίνει στην εξουσία μετά τον Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς (πρέπει) να στραφεί προς τη Δύση και ν' ακολουθήσει μια φιλοαμερικανική πολιτική όπως έγινε σε κάποιες γειτονικές χώρες. Αυτό είναι έναν τεχνικό δίλημμα" είπε ο Κοστούνιτσα. Πρόσθεσε ότι μια επιθυμία της νέας δημοκρατικής διοίκησης της Σερβίας, να γίνει μέρος της ευρωπαϊκής ενοποίησης, δεν σημαίνει ταυτόχρονα και επιθυμία να διακρψει τους δεσμούς της με τη Ρωσία. Η γιουγκοσλαβική ηγεσία θέλει να εγκαθιδρύσει "μια αναγκαία ισορροπία στην Ευρώπη ενώ θα διατηρεί τις καλές σχέσεις κατανόησης και συνεργασίας με τη Ρώσικη Ομοσπονδία". Ο Κοστούνιτσα πρόσθεσε ότι πιστεύει πως για τη Γιουγκοσλαβία και "ολόκληρη την εξαιρετικά ευαίσθητη περιοχή θα ήταν πάρα πολύ χρήσιμο να υπάρχει η παρουσία της Ρωσίας και όχι μόνο τα συμφέροντα των ΗΠΑ, της Δύσης και του ΝΑΤΟ. Αυτό θα ήταν προς τον Κοστούνιτσα πρόσθεσε ότι πιστεύει πως για τη Γιουγκοσλαβία και το περιβόλετο παραστρατιωτικές μονάδες της αστυνομίας: την ISO ή Μονάδα Ειδικών Επιχειρήσεων". Διεθνείς οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων θεωρούν τον Ulemeck πολύ χρήσιμο για εγκλήματα πολέμου στην Κροατία, στη Βοσνία και στο Κόσοβο.

Οι ηγέτες της "Δημοκρατικής Αντιπολίτευσης της Σερβίας" (DOS) λένε πως ο στρατηγός και οι διμοιρίες του ήρθαν με μια γοητευτική προσφορά: "Μας έδωσαν εγγυήσεις ότι κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης (προγραμματισμένης για την Πέμπτη 5 Οκτώβρη) δεν θα πυροβολούσαν εναντίον του λαού αν ο λαός δεν επιτίθονταν ή σκότωνε αστυνομικούς" είπε ο Ζόραν Τζίντζιτς που συντόνιζε τις συναντήσεις με την αστυνομία και αξιωματικούς της κρατικής ασφάλειας για την αντιπολίτευση.

Οι ηγέτες της "Δημοκρατικής Αντιπολίτευσης της Σερβίας" λέει ότι αρχίζουν την επίθεση στην περιοχή της Τζίντζιτς που συντόνιζε τις συναντήσεις με την αστυνομία και αποκρύπτονταν από τον Κ. Μιλόσεβιτς σ' αυτούς.

Ο Τζίντζιτς (πρόεδρος του Δημοκρατικού κόμματος της Σερβίας)

κύρια δύναμη στην αντιπολίτευση προσπαθεί να διασκεδάσει τις υποψίες ενός παλατιανού πραξικοπήματος λέγοντας ότι "Υπήρχαν μόνο μερικοί άνθρωποι (μέσα στην αστυνομία) και όχι ολόκληρος ο μηχανισμός" που πήραν μέρος στη συνομιωσία.

"Πολλοί άνθρωποι όπως ο Srdja Popović, ένας από τους ηγέτες της Οπόρο... πιστεύουν ότι κάτι βρισκόταν ήδη σε εξέλιξη μόλις άρχισ

Ο ΣΕΡΒΙΚΟΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 8

όχι δικιά μας. Εκείνοι είναι που ήρθαν στην DOS, δεν ήταν η DOS που τους κάλεσε.

Ο κ. Τζίντζιτς στο μεταξύ χρησιμοποίησε τις επαφές του για να πείσει την αστυνομία. "Τους είπαμε ότι η δικιά μας απόφαση είναι να κατεβάσουμε το λαό στους δρόμους και είναι δική σας απόφαση αν θα χρησιμοποιήσετε βία και θα μείνετε στην ιστορία σαν δολοφόνοι ενός δικτάτορα ή δεν θα κάνετε τίποτε και θα σας θυμούνται σαν ήρωες".

"Η κρίσιμη στροφή, λένε οι αξιωματούχοι της DOS, έγινε όταν ο στρατηγός Ulemeck και άλλοι αξιωματούχοι της κρατικής ασφάλειας εγκατέλειψαν αυτόν που για χρόνια ήταν αφεντικό τους για την αντιπολίτευση. Ανάμεσα στους αξιωματούχους που τους υποστήριξαν, ισχυρίζονται οι αξιωματούχοι της αντιπολίτευσης, ήταν ο στρατηγός Vlastimir "Rodja" Djordjevic, διοικητής της αστυνομίας πόλης και ο στρατηγός Geza Farkas, αρχηγός της στρατιωτικής μυστικής υπηρεσίας της Γιουγκοσλαβίας, ο βασικός ρόλος του οποίου σύμφωνα με τον κ. Τζίντζιτς ήταν να παραμείνει σιωπηλός".

Οι πιο σημαντικοί άνθρωποι στην αστυνομία ήταν εκείνοι που είχαν δεσμούς με παραστρατιωτικές μονάδες, όπως η JSO του στρατηγού Ulemeck..

Ενώ τυπικά υπαγόταν στο σώμα της αστυνομίας η JSO έπαιρνε διαταγές από ανώτερους πολιτικούς όπως το Νίκολα Σαΐνοβιτς, τον αναπληρωτή πρωθυπουργό στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση της Γιουγκοσλαβίας και δεξιά χέρι του κ. Μιλόσεβιτς.

Αυτές οι μονάδες αποτέλεσαν τις δυνάμεις εφόδου του αποτυχημένου πειράματος της Μεγάλης Σερβίας, πρώτα στην Κροατία και μετά στη Βοσνία και οι οποίες χρησιμοποίησαν δραστικά - αν και τελικά ανεπιτυχή - μέσα για να κρατήσουν αυτές τις περιοχές μέσα σε μια Γιουγκοσλαβική ομοσπονδία κάτω από την κυριαρχία της Σερβίας.

Η JSO αργότερα έγινε το σφυρί των προσπαθειών της Σερβίας να συντρίψει μια αλβανική εξέγερση στο Κόσοβο. Πολύ πρόσφατα οι Αλβανοί του Κόσοβο και τοπικές οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατηγόρησαν το στρατηγό Ulemeck ότι ηγήθηκε των σερβικών δυνάμεων που έσφαξαν Αλβανούς πολίτες του Κοσόβου στη Ντρένιτσα το 1998".

Η ανάμειξη της JSO με την αντιπολίτευση έχει προκαλέσει σάλο στις οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα παράλληλα με την υπόσχεση του Κοστούνιτσα ότι δεν θα εκδώσει στο Διεθνές Δικαστήριο τον Μιλόσεβιτς ή άλλο Σέρβο αξιωματούχο που κατηγορείται για εγκλήματα πολέμου.

"Είναι άγνωστο αν έγινε συμφωνία για ασυλία από τη διώξη. Η αστυνομία αρνείται να το σχολιάσει και οι ηγέτες της DOS προειδοποίησαν τους δημοσιογράφους να μην επικοινωνήσουν μαζί της. "Το αντάλλαγμα γι' αυτές τις εξελίξεις είχαν ένα τίμημα" λεει

ο Νεμπόσια Κόβιτς, ηγέτης της αντιπολίτευσης που έπαιξε πρωταρχικό ρόλο στις μέρες που προηγήθηκαν της εξέγερσης. Όταν τον ωράνιο ποσό ψηλό ήταν το τίμημα λεει: "πολύ ακριβό" αλλά δεν δίνει λεπτομέρειες.

Σύμφωνα με τον κ. Μιχαήλοβιτς, που στο παρελθόν δούλεψε για τη γιουγκοσλαβική κρατική ασφάλεια, η αστυνομία έδωσε "σημάδια" στην DOS που έλεγαν ότι η αντιπολίτευση έπρεπε να κατεβάσει μεγάλο πλήθος κόσμου ώστε οι δυνάμεις ασφαλείας να αποσύρουν την υποστήριξη τους στο καθεστώς. "Ελεγαν συνέχεια: "Κάντε το και εμείς θα το κάνουμε" λεει ο κ. Μιχαήλοβιτς.

Η αστυνομία είπε στην DOS ότι κανένας αστυνομικός δεν θα πυροβολούσε σ'ένα πλήθος πάνω από 200.000 ανθρώπους. "Το μεγάλο ερωτηματικό ήταν αν μπορούσαμε να το καταφέρουμε" λεει ο κ. Μιχαήλοβιτς. "Άν υπήρχαν μόνο 100.000 στο δρόμο θα ισοπεδώνανταν από τα τανκς. Αυτή ήταν η διαταγή".

Σαν πρόσθετο μέτρο ασφάλειας, λεει ο Βέλιμπρ Ιλιτς, ο δήμαρχος του Τσατσάκ και φλεγματική πρωσαπούτητα της αντιπολίτευσης, η Δημοκρατική Αντιπολίτευση της Σερβίας στρατολόγησε τη δική της πολιτοφυλακή από μπόντυ πυροβολίτες του καράτε και

παραστρατιωτικούς διοικούμενη από τοπικούς αξιωματικούς της αστυνομίας και δυσαρεστημένους έφεδρους του στρατού από το 63ο Τάγμα Αλεξιπτωτιστών. Αυτοί είχαν πρόσβαση σε αυτόματα όπλα και άλλο οπλισμό. Η πρώτη δοκιμασία ήρθε την Τετάρτη 4 Οκτωβρης κατά τη διάρκεια μιας αντιπαράθεσης στην απεργία στο ορυχείο Κολούμπαρα. Το ορυχείο όχι μόνο προμήθευε πάνω από τη μισή ποσή της καυσίμων για την ηλεκτρική παραγωγή της Σερβίας αλλά και οι ανθρακωρύχοι αποτέλεσαν παραδοσιακό στήριγμα του προέδρου. Ο κ. Μιλόσεβιτς διέταξε να κατασταλεί η απεργία. Άλλα η αστυνομία κινήθηκε άτακτα και χωρίς σχέδιο. Κάποια στιγμή, είπε ο κ. Ιλιτς, τον κάλεσε η αστυνομία λέγοντας του ότι αν ήθελε να τους εμποδίσει το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να κατεβάσει μεγάλο αριθμό υποστηρικτών στο ορυχείο. Λεωφορεία γεμάτα κόσμου οργανώθηκαν στο Βελιγράδι και το Τσατσάκ. Όταν οι διαδηλωτές έφτασαν η αστυνομία άνοιξε το δρόμο χωρίς μάχη.

Το επίκεντρο μεταφέρθηκε στη διαδήλωση της Πέμπτης στο Βελιγράδι. Τα σχέδια της DOS δέχθηκαν ένα μικρό πλήγμα όταν αποκαλύφθηκε ότι ο συνταγμα-

τάρχης Ζίβκο Τραίκοβιτς, διοικητής μιας ειδικής αστυνομικής μονάδας στο Βελιγράδι, ήταν συμπαθών της αντιπολίτευσης και μετατέθηκε σε άλλη πόλη λίγες μέρες πριν το συλλαλητήριο. Ωστόσο, όπως λεει ο κ. Τζίντζιτς, άλλες ειδικές μονάδες από όλη τη χώρα αγνόσταν ή προσπέρασαν διατάξεις να κινηθούν προς την πρωτεύουσα ισχυριζόμενες προβλήματα μεταφοράς ή επικοινωνιών.

Αλλά πως θα αντιδρούσε ο στρατός; Ο κ. Τζίντζιτς είχε ήδη ενδείξεις ότι η νομιμοφρούσην του αρχηγού του ΓΕΣ, στρατηγού Νεμπόσια Πάβκοβιτς, έκλινε προς την DOS. Σε μια τηλεοπτική συνέντευξη ο στρατηγός Πάβκοβιτς φάνηκε να το επιβεβαιώνει. "Πως θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι εγώ, σαν άτομο, θα ήμουν ικανός να χρησιμοποιήσω το στρατό ενάντια στο λαό και να υπερασπιστώ κάτι που δεν μπορεί να υπερασπιστεί;" είπε ο στρατηγός Πάβκοβιτς.

Την ημέρα του συλλαλητηρίου, οι υπεύθυνοι ασφαλείας της DOS μαζί με ακτιβιστές της ΟΤΠΟΡ παρακολούθησαν τις κινήσεις της αστυνομίας στις ραδιοσυχνότητες και τα υπηρεσιακά γουώκι τόκι. Όταν ο λαός επιθέθηκε στο κοινοβούλιο και τον τηλεοπτικό σταθ-

μό, ο Σλόμπονταν Πάγιτς, πρώην αστυνομικός διοικητής και τώρα αρχηγός ασφαλείας της DOS, επέμβηκε με 50 άντρες για να σώσει την αστυνομία από το εξαγριωμένο πλήθος. Την ίδια στιγμή ο κ. Μιλόσεβιτς βρισκόταν στο τηλέφωνο με τον στρατηγό Πάβκοβιτς διατάζοντας τον να στείλει το στρατό, λεει ο Λιούμποντραγκ Στογιαντίνοβιτς, πρώην εκπρόσωπος του στρατού που διατηρεί στενούς δεσμούς με ανώτερους αξιωματικούς. Ο στρατηγός Πάβκοβιτς δεν θα αποκαλύψει αν ο κ. Μιλόσεβιτς τον διέταξε να επέμβει λέγοντας ότι αυτό ήταν "απόρρητο". Σύμφωνα με τον κ. Στογιαντίνοβιτς, παλιό συμμαθητή του στρατηγού, ο αρχηγός του επιτελείου επαναλάμβανε στον πρόεδρο: "Πρόκειται να επέμβουμε" αλλά δεν το έκανε ποτέ.

"Τελικά, ήταν η εντύπωση των αριθμών (του πλήθους) στους δρόμους που έκρινε την εξέλιξη των γεγονότων" λεει ο κ. Τζίντζιτς.

Ο συνάδελφος του στην αντιπολίτευση, κ. Τσόβιτς, λεει ότι μέσα στην ευφορία της πτώσης της κυβέρνησης Μιλόσεβιτς το "τι συνέβη και πως συνέβη είναι δική μας υπόθεση και πρέπει να παραμείνει δική μας υπόθεση. Τώρα δεν είναι η ώρα να εξετάσουμε αυτά τα ζητήματα" (σημ. οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας).

Για το ζήτημα της σημαίας του Οδυσσέα Από συνέντευξη του σ. Η. Ζαφειρόπουλου στον ΣκάΪ 100,4

Τις παραμονές της 28 Οκτωβρης "η σημαία του Οδυσσέα" αποτελούσε κυρίαρχο θέμα στις ειδήσεις των ΜΜΕ. Η εκπομπή του Χ. Μπότσαρη "Νυχτερινές ματιές" στο ραδιοφωνικό σταθμό ΣΚΑΪ 100,4 ασχολήθηκε μ' αυτό το ζήτημα και για άλλη μια φορά μας έδωσε τη δυνατότητα να εκφράσουμε τη θέση μας. Από την ΟΑΚΚΕ μίλησε ο γραμματέας της Κ.Ε. σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος. Δημοσιεύουμε παρακάτω τη συνέντευξη που δόθηκε στις 1.20 π.μ. στις 28/10.

«Δημοσιογράφος: Θα πάτε στην παρέλαση αύριο ή θα τη δείτε από την τηλεόραση κ. Ζαφειρόπουλε;

Ηλίας Ζαφειρόπουλος: Ούτε θα τη δω ούτε θα πάω κι εχώ να πάω από τότε που ήμουνα μικρό παιδάκι. Υποθέτω ότι γνωρίζοντας τις ιδέες και τη γραμμή μας θα το υποθέσατε αυτό.

Δημ.: Το υποθέτω αλλά σας ρωτά για ν' ακουστεί κιόλας.

Η.Ζ.: Η σημαία, αρχίζοντας από το ζήτημα αυτού του παιδιού, είναι σύμβολο πολλών

Η ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥΛΑΕΙ ΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Κατά τη διάρκεια επίσκεψης του Βλαντιμίρ Πούτιν στο Παρίσι (29-10 με 1-11), η μονοπωλιακή Ευρώπη απέδειξε για άλλη μια φορά την πολιτική της αδυναμία να αντισταθεί αποφασιστικά στα ρώσικα επιθετικά σχέδια.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΦΕΛΗ

Ο ρώσος πρόεδρος συναντήθηκε με τον προεδρεύοντα της Ε.Ε. Ζακ Σιράκ, το Ρ.Πρόντι, το Χ.Σολάνα, εκπρόσωπο του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη καθώς και με γάλλους επιχειρηματίες. Η βασική συμφωνία ήταν η ενεργειακή υποδούλωση της Ευρώπης στη Ρωσία μέσω της αύξησης της παροχής ρώσικου φυσικού αερίου στην Ευρώπη. Αυτή ήταν η απάντηση της Ευρώπης στην πίεση που της ασκεί σήμερα ο ΟΠΕΚ. Όχι δηλαδή, αύξηση της πυρηνικής ενέργειας ή δραστήρια πολιτική στη Μέση Ανατολή, αλλά παραπέρα προσέγγιση και υποταγή στη Ρωσία όπως αναλύουμε στη συνέχεια. Παράλληλα με τη συμφωνία για αύξηση της παροχής καυσίμων στην Ευρώπη, οι ρώσοι πήραν τη συγκατάθεση των ευρωπαίων αστών για να εισχωρήσουν και να τη διαβρώσουν πολιτικά.

Η Ε.Ε. και η Ρωσία αποφάσισαν να εμβαθύνουν και να διευρύνουν τις σχέσεις τους μέσω της ενεργοποίησης ενός στρατηγικού συνεταιρισμού. Η Ευρώπη συμφώνησε ν' ανοίξει ο διάλογος για τη συμμετοχή της Ρωσίας στο ευρωπαϊκό αμυντικό όργανο που με δύναμη 60000 στρατιώτες θα διαχειρίζεται περιφερειακές κρίσεις, και γενικότερα για θέματα ασφαλείας και άμυνας. Εδώ ο Σημίτης έπαιξε καλά το παιχνίδι που του αναθέσανε τα αφεντικά του στο Κρεμλίνο: κατά τη σύνοδο κορυφής του ευρωπαϊκού συμβουλίου στο Μπιαρίτζ υποστήριξε το δικαίωμα του βέτο για τις αποφάσεις των οργάνων. Σε δήλωσή του ανέφερε ότι "στα θέματα της εξωτερικής πολιτικής και άμυνας... αν κάποια χώρα έχει αντιρρήσεις να μην υπάρχει η ενισχυμένη συνεργασία και να διατηρηθεί η ομοφωνία" (Ελευθεροτυπία, 16-10). Το στρατιωτικό αυτό όργανο όχι μόνο δε θα διασφαλίζει την αμυντική ανεξαρτησία της Ευρώπης αλλά, δρώντας σε αντιδιαστολή με το ΝΑΤΟ, θα επιτρέπει στη Ρωσία να ηγεμονεύει στα ευρωπαϊκά στρατιωτικά πράγματα.

Σαν αντάλλαγμα γι' αυτές τις παροχές, που στην πραγματικότητα είναι παροχές της Ε.Ε. προς τη Ρωσία, η τελευταία απέσπασε τη σιωπή των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων για την εισβολή και γενοκτονία στην Τσετσενία. Οι δυο πλευρές "καταδίκασαν την τρομοκρατία σε όλες τις μορφές και τόνισαν την ανάγκη να αναζητηθεί μια πολιτική λύση στην Τσετσενία με σεβασμό της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας της Ρωσικής Ομοσπονδίας" (στο ίδιο, 31-10). Με άλλα λόγια, η Ευρώπη νομιμοποίησε την εισβολή και τη σφαγή του τσετσενικού λαού. Ομοίως

κάμφθηκε ο γάλλος υπουργός εξωτερικών Y. Βεντρίν λέγοντας πως το τσετσενικό "δεν αποτελεί κεντρικό θέμα συζήτησης". Την ίδια ώρα γάλλοι διανοούμενοι διαδήλωναν στο Παρίσι υπέρ των Τσετσένων και 500 διανοούμενοι υπόγραφαν κείμενο που είχε σαν κεντρικό σύνθημα το "όχι στο αίμα με αντάλλαγμα το πετρέλαιο".

Η Ρωσία και η Ε.Ε. συμφώνησαν ακόμα να εργαστούν από κοινού για την "ασφάλεια και τη σταθερότητα στην ευρωπαϊκή ήπειρο" που σημαίνει, σύμφωνα με δήλωση του Πούτιν, ότι θα παίξουν πιο ενεργό ρόλο στα Βαλκάνια και τη Μ.Ανατολή. Τέλος ομολογήθηκε για άλλη μια φορά η αντίθεση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων στην ανάπτυξη αμερικάνικου αντιβαλλιστικού συστήματος, μια άρνηση που ουσιαστικά ενδυναμώνει τη στρατιωτική υπεροχή της Ρωσίας των 20.000 πυρηνικών κεφαλών έναντι της Ευρώπης.

Ο Πούτιν δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο ενσωμάτωσης της χώρας του στην Ε.Ε. "σε κάποιο στάδιο". Το ρώσικο σχέδιο για μια Ευρώπη απ' τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια δεν απέχει και πολύ από την πραγματοποίησή του.

Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Λίγες ώρες πριν από τις παραπάνω πολιτικές δεσμεύσεις υπογράφηκε η βασική πολιτική συμφωνία με τους Ρώσους, αυτή που αφορά την παροχή καυσίμων. Συγκεκριμένα, συμφωνήθηκε μέσα σε 20 χρόνια να λειτουργήσουν αγωγοί που περνώντας μέσα από Λευκορωσία-Πολωνία-Σλοβακία θα προμηθεύουν την Ευρώπη με ρώσικο αέριο, πετρέλαιο και ηλεκτρικό ρεύμα. Οι εισαγωγές ρωσικού αερίου και πετρελαίου, οι οποίες σήμερα ανέρχονται σε 16 και 20% των ευρωπαϊκών αναγκών σύντομα θα διπλασιαστούν. Απ' την πλευρά τους, οι ευρωπαίοι ανέλαβαν να παράσχουν οικονομική και τεχνική βοήθεια για την ανάπτυξη της ρωσικής πετρελαικής βιομηχανίας. Χάρη σ' αυτή την "αντάλλαγμή" ο σοσιαλιμπεριαλισμός εξαρτά ενεργειακά την Ευρώπη. Όποτε γουστάρει η KGB θα κλείνει μία βάνα καταστρέφοντας έτσι ολόκληρα βιομηχανικά συγκροτήματα και αμυντικά συστήματα. Παράλληλα βέβαια οι ευρωπαίοι ειδικοί θα ανορθώνουν τη ρωσική βιομηχανία.

Οι ρώσοι προτού εξαρτήσουν την Ευρώπη θέλουν πρόσβαση στα Βαλκάνια. Απότερος στόχος τους είναι η περικύλωση και κατοχή τους. Γι' αυτό εντείνουν την εξάρτηση της Τουρκίας από το φυσικό αέριο. Στα τέλη Οκτώβρη υπογράφηκε συμφωνία για τη διάνοιξη αγωγού που θα ενώνει τα δίκτυα

Ρωσίας-Τουρκίας με την προοπτική της εξαγωγής στα Βαλκάνια ρωσικού αερίου. Πρόκειται για την απελευθέρωση 8 δις κυβικών μέτρων αερίου το χρόνο. Ο αγωγός θα λειτουργήσει κατά το β' μισό του 2001 και τον έχουν αναλάβει η Γκαζπρόμ σε συνεργασία με την ιταλική ENI και τη γαλλική Bouygues. Ο Ετζεβίτ εξέφρασε επίσης την ετοιμότητα και τη θέληση της χώρας του να συνεργαστεί "στον τομέα της αμυντικής βιομηχανίας". Σημειώνουμε πως ήδη οι ρώσοι εξάγουν αέριο στην Τουρκία. Ο όγκος των εμπορικών συναλλαγών των δύο χωρών αγγίζει τα 4 δις δολάρια ενώ οι εισαγωγές από τη Ρωσία αυξήθηκαν μέσα σ' ένα χρόνο (1999-2000) κατά 74%.

Η Γκαζπρόμ είναι σήμερα η μεγαλύτερη επιχείρηση αερίου στον κόσμο. Αποτελεί ουσιαστικά κομμάτι του κρατικού μηχανισμού που την ελέγχει τόσο μέσω του μετοχικού κεφαλαίου όσο και μέσω του ιδιοκτήτη της P.Βιαχίρεφ. Ακολουθώντας την ταχική του ψόφιου κοριού αποκρύπτεται από τη

Δύση η δύναμή της. Όπως αποκαλύπτει το Νιούζγουικ (23-10): "Υπό την ηγεσία των αφεντικών της βιομηχανίας αερίου, γνωστών ως γκαζοβική, η Γκαζπρόμ κέρδισε μια φήμη μυστικότητας αξεπέραστη ακόμη και για τα ρωσικά πρότυπα. Μέχρι το 1995 η εταιρεία δεν πλήρωνε φόρους στη ρωσική κυβέρνηση. Όταν τελικά άρχισε να καλπάζει, το ποσό ήταν συνήθως προϊόν μυστικών διαπραγματεύσεων με τις αρχές. Οι συνομιλίες δε θα μπορούσαν να διευκολυνθούν, διότι τα βιβλία της Γκαζπρόμ είχαν πλαστογραφηθεί για χρόνια. Η επιχείρηση υιοθέτησε διεθνή πρότυπα λογαριασμών μόλις πριν τρία χρόνια, ενώ χρησιμοποιεί επίσης και ρώσικες μεθόδους. **Στο πρώτο μισό του 1999, τα διεθνή βιβλία παρουσίαζαν ζημιά 2,04 δις δολαρίων ενώ τα ρώσικα 1,05 δις κέρδος**". Η Γκαζπρόμ σχεδιάζει στο μακρινό μέλλον την εξαγωγή αερίου στην Ινδία μέσω Αφγανιστάν-Πακιστάν.

Πογκρόμ στο δημοκρατικό τμήμα του κεφαλαίου

Στο εσωτερικό συνεχίζεται το πογκρόμ ενάντια στο δυτικόφιλο κεφαλαίο. Κανείς δε θα μπορούσε να συνοψίσει καλύτερα την επιχείρηση από το ρώσο πρόεδρο όταν δήλωνε: "εάν μας εκνευρίσουν θα τους απαντήσουμε με το ρόπαλο στο κεφάλι" (Ελευθεροτυπία, 3-11). Ο ιδιοκτήτης του τηλεοπτικού δικτύου Μίντια Μοστ Βλ. Γκουσίνσκι, κύριος στόχος της επίθεσης, καλείται να καταθέσει στον ανακριτή αλλιώς απειλείται με έκδοση εντάλματος της Ιντερπόλ. Ευτυχώς όμως έχει καταλάβει τα πολιτικά κίνητρα των διώξεων και αρνείται να παρουσιαστεί. Σε μέτωπο με τον Μπερεζόφσκι σκοπεύει να συνεργαστεί για τη διάσωση του καναλιού NTB.

Η μόλυνση στην Ανατολή, τα κινήματα στη Δύση

Ένα ακόμη έγκλημα ήρθε στο φως (με στοιχεία της αμερικάνικης μη κυβερνητικής οργάνωσης "Government Accountability Project" και της ρώσικης "Siberian Scientists for Global Responsibility"). Είναι η μόλυνση ποταμών και εδαφών της Σιβηρίας από πυρηνικά απόβλητα του Σιβηρικού Χημικού Συγκροτήματος κοντά στην απαγορευμένη πόλη Τιουμέν-7. Η μόλυνση κυμαίνεται "σε υψηλότερα επίπεδα από αυτή που θα παρήγαν 10000 πυρηνικοί αντιδραστήρες". Οι οργανώσεις αναφέρουν ότι τα υψηλά ποσοστά ραδιενέργειας, 20 φορές πάνω απ' το κανονικό "παραπέμπουν στην πιθανή ύπαρξη στο εν λόγω συγκρότημα ενός γιγάντιου πυρηνικού επιταχυντή ή ενός γιγάντιου πυρηνικού αντιδραστήρα, που δεν έχει αποκαλυφθεί" (Ελευθεροτυπία, 3-11).

Για όλα αυτά τα τερατώδη δε γίνεται κανένα μεγάλο οικολογικό κίνημα στη Ρωσία. Παλιά ιστορία. Η μόλυνση είναι στην Ανατολή και τα κινήματα κατά της βιομηχανικής ανάπτυξης στη Δύση.

Η ΜΕΤΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

συνέχεια από τη σελ. 12

Γκορ είναι γιος του γερουσιαστή Γκορ ο οποίος αποτέλεσε τον πολιτικό εκφραστή των συμφερόντων της σκοτεινής οικονομικής δυναστείας των Χάμερ. Ο Άρμαντ Χάμερ ήταν ο πρώτος αμερικανός μονοπωλιστής που προσέγγισε τη σοβιετική Ένωση του Λένιν και αργότερα έγινε ο κύριος οικονομικός σύνδεσμος της σοιαλφασιστικής ΕΣΣΔ του Μπρέζνιεφ με τη Δύση. Ο πατέρας του Χάμερ είχε διατελέσει γραμματέας του επαναστατικού κάποτε K.K των ΗΠΑ. Από εκεί ο αντιδραστικός γιός του βρήκε τους πολιτικούς διαύλους για ειδικές σχέσεις προς την ΕΣΣΔ (ένα είδος γιου Κόκκαλη ή γιου Σημίτη) ενώ στο μεταξύ είχε εξελιχθεί σε έναν πετρελαϊκό μονοπωλιστή συνεργαζόμενος με την οικογένεια Ροκφέλερ η οποία επίσης επιζητούσε διαύλους με την ΕΣΣΔ για να χωθεί στα πετρέλαια της Κασπίας στα πλαίσια της τότε λενινιστικής πολιτικής των εκχωρήσεων. Σύμφωνα με απόρρητα έγγραφα ο “Χάμερ έπαιξε το ρόλο του μεσάζοντα στο ξέπλυμα χρήματος για τις σοβιετικές μυστικές υπηρεσίες και τα κομμουνιστικά κόμματα άλλων χωρών” (από ένα σημαντικό άρθρο του P. COCKBURN, όπως δημοσιεύτηκε μεταφρασμένο στο Βήμα, 28 Μάη 2000). Σύμφωνα με τη βιογραφία του Χάμερ που έγραψε ο Έντουαρντ Τζέι Επστάϊν στις αρχές της δεκαετίας του '50, ο Χάμερ και ο πατέρας του Γκορ έγιναν συνέταιροι σε μια επιχείρηση εκτροφής βοοειδών. Στο άρθρο του Cockburn αναφέρεται ότι: “Ο Χάμερ χρειαζόταν έναν πολιτική προστασία επειδή ο Έντγκαρ Χούμερ προτού ακόμα γίνει διευθυντής του FBI τον θεωρούσε ύποπτο για κατασκοπεία υπέρ της Σοβιετικής Ένωσης. Για μια φορά ο Χούμερ είχε δίκιο, αν και αυτό αποδείχθηκε το 1966, όταν η ρώσικη κυβέρνηση έδωσε απόρρητα έγγραφα στον Επστάϊν.

Όταν ο πατέρας Γκορ ήταν στο Κογκρέσο συνέβαλε στο να μην ενοχλεί το FBI τον Χάμερ. Ο Χάμερ, ο οποίος πέθανε το 1990 είχε γίνει γνωστός για την προώθηση των επιχειρηματικών συμφερόντων του με δωροδοκίες πολιτικών και κυβερνητικών αξιωματούχων. Το 1967 κέρδισε ένα μεγάλο συμβόλαιο στη Λιβύη πληρώνοντας μεγαλύτερη μίζα από οποιονδήποτε άλλον. Τον επόμενο χρόνο δίπλα του στην τελετή των εγκαινίων των πετρελαιοπηγών στεκόταν ο πατέρας Γκορ”.

Ο πατέρας Γκορ που έγινε με τη βοήθεια του Χάμερ γερουσιαστής του Τενεσσί, άφησε αυτή τη θέση το 1971 για να γίνει διευθυντής του κλάδου άνθρακα στην πετρελαϊκή εταιρεία του Χάμερ με την επωνυμία Occidental Petroleum. Οι ετήσιες αποδοχές του ήταν 500.000 δολάρια.

Ο Cockburn αναφέρει στο ίδιο άρθρο ότι ο γιος Γκορ κληρονόμησε τις διασυνδέσεις του πατέρα του με τον Χάμερ και την Occidental και το 1996 έπαιξε ένα σημαντικό ρόλο στην ιδιωτικοποίηση των

ναυτικών εγκαταστάσεων αποθήκευσης πετρελαίου Elk Hills στην Καλιφόρνια που τις αγόρασε η Occidental αντί 3,5 δις δολαρίων.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που αρχικά η οικογένεια Γκορ ανέδειξε τον άστημο ρωσόδουλο Κλίντον στην προεδρία των ΗΠΑ ενώ τώρα θέλει την διαδοχή του για τον ίδιο το γόνο της. Ούτε είναι τυχαίο ότι ο Γκορ μεταξύ 1993 – 1998 διαμόρφωσε την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ απέναντι στη Ρωσία ως πρόεδρος της κοινής Επιτροπής των δύο χωρών (όχι τυχαία από την πλευρά της Ρωσίας εκπρόσωπος ήταν ο πολιτικός επικεφαλής του πετρελαϊκού γίγαντα GAZPROM, Τσερνομίρτιν).

Δεν πρέπει λοιπόν να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι ο Γκορ θα είναι τέλειος συνεχιστής της πιο ακραίας ρωσόφιλης (ή καλύτερα ρωσόδουλης) πολιτικής που έγινε ποτέ στις ΗΠΑ, της πολιτικής Κλίντον.

ΤΑ ΠΛΑΤΙΑ ΜΕΤΩΠΑ ΣΤΑ ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ

Όμως το μέτωπο που σέρνει πίσω του είναι πολύ ευρύ και γενικά δεν έχει καθόλου τέτοια συνείδηση. Η γραμμή ‘Ολμπράϊτ π.χ που κυριαρχεί στο ΥΠ. Εξωτερικών εκφράζει τις διαθέσεις των πιο επιθετικών πλευρών του αμερικανικού μονοπώλιου το οποίο θέλει σε συμμαχία με τη Ρωσία και την Κίνα να τηγμονεύσει πάνω στον τρίτο κόσμο, δίχως όμως να μοιραστεί ουσιαστικά αυτή την ηγεμονία με την Ρωσία και την Κίνα.

Αυτό το κομμάτι της αμερικανικής αστικής τάξης είναι κυρίως τα αμερικάνικα μονοπώλια που επενδύουν στην Κίνα και τον τρίτο κόσμο και που θέλουν πολιτική κάλυψη από τη Ρωσία και τα κράτη τραμπούκους του γ' κόσμου για να επεκταθούν άφοβα στο οικονομικό επίπεδο σε όλες αυτές τις περιοχές του πλανήτη. Η γραμμή τους είναι αυτή του οικονομικού υπεριαλισμού και ενδένεται τον οικονομικό φιλελευθερισμό. Η στενή ομάδα Γκορ πατάει πάνω σ' αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης, που είναι στο βάθος κατευναστικό απέναντι στους ανατολικούς φασισμούς, για να εφαρμόσει την δικιά της ακραία ρωσόφιλη ή και ρωσόδουλη πολιτική.

Αντίστοιχα και το ρεύμα του Μπους δεν σέρνει σε μια “διυλισμένη” γραμμή όλο το ρεμπουμπλικανικό στρατόπεδο. Για να πετύχει την απαγκίστρωση από την πολλαπλή εμπλοκή της διπλωματίας Κλίντον, το ρεύμα Μπους συμμαχεί με τους απομονωτιστές, δηλαδή εκείνοι το εξαιρετικά συντηρητικό και “επαρχιώτικο” ρεύμα της αμερικάνικης αστικής τάξης που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των πιο καθυστερημένων και σχετικά πιο αδύναμων στον παγκόσμιο ανταγωνισμό τυπώματων της μεγαλοαστικής τάξης τα οποία ζητούν οικονομικό προστατευτισμό και απαιτούν αμερικανική πολιτική ηγεμονία στην “αμερικάνικη αυλή” δηλαδή στην Κεντρική και στη Νότια Αμερική. Από στρατηγική άποψη οι απομο-

νωτιστές του στρατοπέδου Μπους συγκλίνουν με τους οπαδούς του οικονομικού υπεριαλισμού του στρατοπέδου του Γκορ σε ένα ζήτημα: είναι επιρρεπείς στο να συμβιβάζονται με τους χιτλερικού τύπου υπεριαλισμούς, δηλαδή με τους στρατοκρατικούς μονοπωλιστές σε διεθνή κλίμακα. Αυτό έγινε και στο Β' παγκόσμιο πόλεμο όπου απομονωτιστές και ακραίοι οπαδοί του ελεύθερου εμπορίου συμφώνησαν αρχικά στη γραμμή της μη επέμβασης στον ευρωπαϊκό πόλεμο. Χρειάστηκε το Περί Χάρμπορ για να ανατραπεί αυτή η γραμμή.

Πάντως δεν υπάρχει σήμερα μια κάθετη τομή μέσα στην αμερικανική αστική τάξη σαν αυτή που υπήρχε στις παραμονές του Β' παγκόσμιου πόλεμου, όπου από τη μια μεριά ήταν η γραμμή του συμβιβασμού με τον φασιστικό άξονα και από την άλλη η γραμμή Ρούσβελτ της μαχητικής σύγκρουσης μαζί του. Γιατί υπάρχει από τη μια μεριά μια ολόκληρη μερίδα του δημοκρατικού κόμματος που απεχθάνεται το ρωσοκινέζικο ανερχόμενο φασιστικό άξονα καθώς υπάρχει και από την άλλη η απομονωτιστική δεξιά του Ρεμπουμπλικανικού κόμματος που δεν δίνει καθόλου σημασία σ' αυτό.

Άλλωστε ο ίδιος ο νεοφασιστικός άξονας δεν είναι με τη σειρά του γενικά υπέρ του αμερικανικού επεμβατισμού. Είναι υπέρ του επεμβατισμού ειδικά του Κλίντον και του Γκορ επειδή αυτός ο επεμβατισμός δουλεύει για τη Ρωσία και μάλιστα δίχως η Ρωσία να εκτίθεται. Από αυτή την άποψη η καλύτερη λύση για τη Ρωσία μετά το να υπάρχει επέμβαση τύπου Κλίντον στην πρώην Γιουγκοσλαβία είναι το να επικρατήσει η γραμμή των απομονωτιστών για καμία αμερικανική επέμβαση.

Όμως αυτό που μετράει σε γενικές γραμμές δεν είναι οι γενικές διαθέσεις των δύο στρατοπέδων, αλλά οι διαθέσεις των δύο ηγετικών επιτελείων.

Ο ΓΚΟΡ ΠΙΕΖΕΙ ΓΙΑ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΚΒΙΑΖΟΝΤΑΣ

Αυτός είναι ο λόγος που οι απανταχού ρωσόφιλοι θέλουν μια νίκη του Γκορ ή τουλάχιστον μια “μη νίκη” για τον Μπους. Αυτός είναι ο λόγος που ο Γκορ σπρώχνει τη σύγκρουση σε επίπεδα που δυσκολεύουν το Δημοκρατικό κόμμα να τον ακολουθήσει. Πολλοί σ' αυτό το στρατόπεδο φοβούνται έναν θεσμικό δηλαδή έναν συνταγματικό εκτροχιασμό της αμερικανικής πολιτικής ζωής και ένα πραγματικό εθνικό διχασμό στην περίπτωση που το Δημοκρατικό κόμμα αρνηθεί να αναγνωρίσει μια προεδρία Μπους.

Στην πραγματικότητα ο Γκορ ξέρει ότι δύσκολα μπορεί να πάρει την προεδρία όσο η αυτόματη καταμέτρηση δείχνει υπεροχή του Μπους. Εκείνοι που επιδιώκει είναι μια συγκυβέρνηση με τον Μπους, δηλαδή κάποιες μορφές συμμετοχής του Δημοκρατικού κόμματος στην νέα εκτελεστική εξουσία. Γι' αυτό αρχικά ο υποψή-

φιος αντιπρόεδρος του Δημ. κόμματος Λίμπερμαν και αργότερα ο ίδιος ο Γκορ ζήτησαν συνεννόηση ανάμεσα στους ηγέτες ώστε να βρεθεί κάποια λύση. Αυτή είναι ουσιαστικά μια πρόταση συγκυβέρνησης ή αλλιώς “οικουμενικής” διακυβέρνησης όπως την επιδιώκει παντού η ρώσικη διπλωματία για να πάζουν οι πράκτορες και οι φίλοι της το γνωστό ακατανίκητο κεντριστικό παιχνίδι.

Το σύνθημα για καταμέτρηση με το χέρι είναι ένα πολιτικό σύνθημα λαϊκίστικου τύπου που θέλει να ξεσηκώσει το δημοκρατικό στρατόπεδο σε έναν “ανένδοτο” κατά της προεδρίας Μπους ώστε τελικά να σύρει εκβιαστικά το στρατόπεδο των Ρεμπουμπλικάνων σε συμβιβασμ

Η ΜΕΤΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Δυναμώνουν οι αντιθέσεις ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα της αστικής τάξης

Η κρίση διεθνούς στρατηγικής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στα τελευταία 10 χρόνια έχει μετατραπεί σήμερα σε μια ανοιχτή εσωτερική πολιτική κρίση.

Δεν είναι η οριακότητα του αποτελέσματος της ψηφιοφορίας που βάζει ζήτημα αμφισβήτησης της νομούμοτητας του επόμενου αμερικανού προέδρου, απλά είναι η πραγματική οξύτατη σύγκρουση ανάμεσα στα δύο πολιτικά στρατόπεδα της αμερικανικής αστικής τάξης που μετατρέπει την οριακότητα του αποτελέσματος της ψηφιοφορίας σε πρώτης γραμμής πολιτική και ίσως συνταγματική κρίση.

Αν δηλαδή η πραγματική σύγκρουση των δύο πολιτικών στρατοπέδων δεν είχε πάρει ανταγωνιστικά χαρακτηριστικά αυτό εδώ το αποτέλεσμα αν και οριακό, θα ήταν αρκετό για να δώσει γενικά αποδεκτό, δηλαδή πολιτικά αποδεκτό πρόεδρο των ΗΠΑ και πιο συγκεκριμένα να δώσει πρόεδρο των ΗΠΑ τον Μπους εφόσον βέβαια τα αποτελέσματα της καταμέτρησης και των ταχυδρομημένων ψήφων το Σάββατο 18-11-000 επιβεβαίων την μικρή υπεροχή του τελευταίου στην πολιτεία της

Φλόριντα.

Η παραπάνω διαπίστωσή μας δεν σημαίνει ότι οι δύο πόλοι έχουν το ίδιο επίπεδο συνείδησης αυτού του ανταγωνισμού. Πιστεύουμε ότι το χορό του ανταγωνισμού, δηλαδή την πρωτοβουλία της κήρυξης του πολέμου και τελικά την συνείδηση του περιεχομένου του πολέμου την έχει η ηγετική ομάδα Γκορ. Αυτό οφείλεται στο ότι είναι αυτή η ηγετική ομάδα που έχει μια σαφή αν και καταστροφική στρατηγική για τον αμερικανικό υπεριαλισμό, μια στρατηγική

που συνεχίζει εκείνη του Κλίντον και την οποία σε γενικές γραμμές έχουμε περιγράψει σαν μια πολιτική στρατηγικής συμμαχίας ΗΠΑ – Ρωσίας κάτω από την ουσιαστική ηγεμονία της δεύτερης. Στα πλαίσια αυτής της στρατηγικής η ομάδα Γκορ έχει πλήρη συνείδηση και των αντιφάσεων, της “θολούρας” και των ταλαντεύσεων της εξωτερικής πολιτικής του αντίθετου πόλου. Αυτός ο πόλος, ο πόλος Μπους, εκφράζει περισσότερο το αυθόρυμπο της “βαθιάς” αμερικανικής αστικής τάξης που παρακολούθησε σε γενικές γραμμές αμήχανη όλα αυτά τα χρόνια την πολιτική Κλίντον, παρά μια συνείδητη και επεξεργασμένη επιλογή της που να έχει αποκτήσει μέσα στους κόλπους της ηγεμονικά χαρακτηριστικά.

Το γενικό πνεύμα της αμερικανικής αστικής τάξης, αυτό που χαρακτηρίσαμε “αυθόρυμπο”, την οδηγεί σήμερα στο συμπέρασμα ότι η πολιτική Κλίντον, δηλαδή η πολιτική του επεμβατισμού σε ό-

λα σχεδόν τα θερμά και ψυχρά μέτωπα του πλανήτη με σκοπό την “ειρήνευση” κάτω από αμερικανική επιδιαίτησία έχει παντού αποτύχει. Ξέρουν πια ότι ο Κλίντον δεν ειρήνευσε τη Μέση Ανατολή, ότι δεν έκαψε τον Σαντάμ, ότι δεν έκλεισε το ιρλανδικό. Αυτά χώρια από τις ανοιχτές επεμβατικές αποτυχίες του στη Σομαλία και στην Αϊτή. Εέρει ακόμα η αμερικανική αστική τάξη ότι μετά από όλα αυτά οι ΗΠΑ όχι μόνο δεν έχουν “εξημερώσει” τη Ρωσία και δεν έχουν εκδημοκρατίσει ούτε σταλιά την Κίνα, αλλά έχουν συγκεντρώσει την παγκόσμια αντιπάθεια συμπεριλαμβανομένης και της ευρωπαϊκής για την άμυνα της οποίας πληρώνουν επιπλέον καμιά εκατοντάδα δις δολάρια κάθε χρόνο.

Όλες αυτές τις αποτυχίες κανένα στέλεχος ή δεξαμενή σκέψης των ΗΠΑ δεν τις αποδίδει απ’ όσο γνωρίζουμε σε μια συνείδητη πολιτική κατευνασμού της Ρωσίας και της Κίνας, ότι πρέπει να ζητήσουν από την Ευρώπη να πληρώσει και αυτή για όπλα αν θέλει ένα ισχυρό NATO και ακόμα, ότι πρέπει να συγκρατήσουν την Κίνα και στο ζήτημα της Ταϊβάν και τη Ρωσία στην όλο και πιο φασιστική επιθετικότητά της στον άμεσο περίγυρό της.

Όλες αυτές οι αντιλήψεις, ιδιαίτερα η τελευταία, αν και είναι σε πολύ χαμηλούς τόνους διατυπωμένη από το επιτελείο του Μπους, αποτελούν ευθεία ακύρωση της γραμμής Κλίντον – Γκορ και αντικειμενικά εμποδίζουν ή καθυστερούν την επέλαση της ρώσικης διπλωματικής μηχανής παντού στον πλανήτη και ούρουν τις σχέσεις του ρωσοκινεζικού νεοαζιστικού άξονα.

Αυτή η έξυπνη είναι που αντανακλάται τώρα με ιδιαίτερη ορμή στο εσωτερικό της ίδιας της ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης πάνω στο ζήτημα δηλαδή ποια από τις δύο τάσεις της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής θα επικρατήσει.

Οφείλουμε ωστόσο εδώ να παρατηρήσουμε ότι τόσο η πολιτική Μπους όσο και η πολιτική Γκορ συγκρούονται μεταξύ τους όχι απόφιες και γυμνές από αποχώρωσεις, αλλά επικεφαλής πολύ ευρύτερων και αξεκαθάριστων μετώπων. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την πολιτική Γκορ ο οποίος εκφράζει κάτι εντελώς ιδιαίτερο, όπως και ο Κλίντον, μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα, εκφράζει δηλαδή μια τάση που μπορεί να κυβερνήσει μόνο κρυψμένη σε μια πολύ ευρύτερη πολιτική γραμμή.

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΓΚΟΡ
Ο ίδιος ο Γκορ είναι πιστός και παλιός σύμμαχος της Ρωσίας. Ο

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΗΣ

Παρακολουθώντας κανείς τις καμπάνιες αμφισβήτησης που διεξάγει η ηγετική ομάδα Γκορ ενάντια στα επίσημα αποτελέσματα της Φλόριντα βλέπει μια διαρκή αναζήτηση νέων επιχειρημάτων που υποδηλώνουν την έλλειψη αρχών.

Αρχικά ο Γκορ δέχτηκε το αποτέλεσμα και συγχάρηκε τον Μπους για την νίκη του.

Λίγο μετά όταν είδε ότι ήταν τόσο “σφικτή” η διάφορα στο αποτέλεσμα απέσυρε την παραδοχή της ήττας του και ζήτησε νέα καταμέτρηση στη Φλόριντα.

Όταν η νέα καταμέτρηση στην συγκεκριμένη πολιτεία, έδωσε πάλι πλειοψηφία στον Μπους, ο Γκορ ζήτησε νέα καταμέτρηση με το χέρι.

Πριν κατασταλάξει σ’ αυτό το νέο αίτημα η κλίκα Γκορ δοκίμασε να ξεσηκώσει ένα κίνημα για μια νέα ψηφοφορία στην περιοχή του Παλέμ Μπητς επειδή εκεί το ψηφοδέλτιο που κατέβηκε είχε μια δυσκολία στο διάβασμά του και πιο ειδικά στον εντοπισμό του σημείου όπου θα έπρεπε να γίνει η τρύπα για κάθε υποψήφιο. Αυτό το “κίνημα” απέτυχε κυρίως γιατί την καρτέλα αυτή τη σχεδίασε ένα στέλεχος του δημοκρατικού κόμματος, η Τερέζα Λεπόρ, που είχε τις πιο αδιάβλητες των προθέσεων. Άλλα και πρακτικά δεν ήταν δυνατόν να γίνει νέα ψηφοφορία αν δεν γινόταν μια νέα παναμερικανική ψηφοφορία, πράγμα τουλάχιστον αστείο. Επιπλέον δεν έγινε καθόλου σαφές μόλις δημοσιεύτηκε αυτή η καρτέλα ότι ήταν πιο εύκολο να μπερδεύετε ο Γκορ με τον Μπουχάναν παρά ο Μπουχάναν με τον Μπους.

Έτσι έμεινε σαν μόνο αίτημα του δημοκρατικού κόμματος αυτό της νέας καταμέτρησης των καρτελών με το χέρι. Αρχικά ο Γκορ έβαλε το αίτημα αυτό για μερικές περιοχές της Φλόριντα και όταν οι ρεμπουμπλικάνοι του αντέτειναν ότι δεν έχει νόημα μια μερική καταμέτρηση, το πρόβαλε για όλη τη Φλόριντα.

Η διαδικασία με το χέρι που προτείνει ο Γκορ είναι τρομερά χρονοβόρα καθώς οι εφορευτικές θα πρέπει να ελέγχουν τρύπες που γίνονται μηχανικά σε καρτέλες. Για 450 καρτέλες μια εφορευτική χρειάστηκε 13 ώρες. Πόσος χρόνος θα χρειαζόταν για 6.000.000 ψηφοδέλτια που έχει όλη η Φλόριντα;

Το χειρότερο όμως είναι ότι ένα τέτοιο μέτρημα είναι εξαιρετικά υποκειμενικό, δηλαδή εξαρτάται εν πολλοί από την πολιτική σύνθεση των εφορευτικών και τις διαθέσεις τους.

Το επιχείρημα της καμπάνιας Γκορ είναι ότι υπάρχουν 26.000 καρτέλες όπου τα τετράγωνα που αντιστοιχούν στα ονόματα των

υποψηφίων δεν είναι καλά τρυπημένα από τους ψηφοφόρους κι έτσι τα ψηφοδέλτια αυτά έχουν ακυρωθεί γιατί οι μηχανές δεν μπορούν να αναγνωρίσουν τρύπες (Mont, 14 Νοέμβρη). Αυτή η πλευρά λοιπόν ισχυρίζεται ότι με την καταμέτρηση με το χέρι οι εφορευτικές θα εκτιμήσουν ποια τετράγωνα τρυπήθηκαν καλά από τους ψηφοφόρους αλλά δεν έπεισε το χαρτάκι ώστε ν’ ανοίξει η τρύπα, ποια τρυπήθηκαν επίτηδες λίγο για να μην πέσει το χαρτάκι και ποια δεν τρυπήθηκαν καθόλου έτσι ώστε να διαπιστωθεί η αληθινή πρόθεση των εκλογέων.

Όμως το ζήτημα σ’ αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι η θέληση των εκλογέων αλλά η ερμηνεία αυτής της θέλησης από τους θεσμοθετημένους μηχανισμούς καταμέτρησης που εν προκειμένω χρησιμοποιούν πάγια τις μηχανές για όπλη τη δουλειά..

Εννοείται ότι αν περάσει του Γκορ στις επόμενες εκλογές η Αμερική θα περάσει στον δέκατο ένατο αιώνα απομακρυνόμενη ραγδαία από τις τεχνικές της μηχανογράφησης. Βεβαίως θα μπορούσαν και τώρα δα εξίσουν τυχοδιώκτικα και οι Ρεμπουμπλικάνοι αν χάσουν τη δικαστική μάχη της Φλόριντα να απαιτήσουν νέες καταμετρήσεις και μά

